

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Schatkamereiland

Nr 2162

NEDERLAND : 40 Cl.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Schatkamereiland

HOOFDSTUK I

VREEMDE BEZOEKERS

De zon neigde naar de kim, aan het einde van een verrukkelijk schone dag, zoals men die slechts in de keerkringen kan beleven, toen er plotseling beweging scheen te komen in het rimpelloos oppervlak der zee in een der mooiste en breedste baaien aan de Zuidzijde

van het eiland Arocana, een van de koraaleilanden ten noordoosten van Tahiti.

De golven schenen zacht uiteen te wijken, en verleenden doorgang aan een eigenaardig, donkergrijs voorwerp, dat hoe langer hoe groter werd, en

zich ten slotte vertoonde als het dek van een kleine, zonderling gevormde duikboot, welke in haar uiterlijk tamelijk sterk afweek van de bekende oorlogsduikboten der grote mogendheden.

Het dek was namelijk zo goed als volkomen vlak, zonder enige ronding, en voor het grootste gedeelte omgeven door een stalen verschansing die zich pas had opgericht op hetzelfde ogenblik dat de klep opening van een lage ingangstoren, die zich ongeveer in het midden van het dek bevond, en aan de voor- zowel als aan de achterzijde voorzien was van een ronde ruit van het dikste en toch volkomen doorzichtig spiegelglas.

Zodra het dek ongeveer een decimeter boven de oppervlakte van het water was uitgerezen, kwam het zonderlinge vaartuig tot rust.

De klep van de ingangstoren ging hoe langer hoe verder open, en eensklaps, met een lenige sprong, wipte een man op het dek, die een ogenblik rondkeek, zijn ogen met de hand beschuttend tegen de schuins invallende zonnestralen, en daarop naar iemand wenkte, wiens hoofd zoëven boven de toren zichtbaar was geworden.

De man, die daar nu onbewegelijk op het dek van zijn vreemd schip stond, de blik naar de lage kust gericht, die daar voor hem opdoemde, was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de langgezochte vijand van Phileas Baxter, de hoofdinspecteur der Londense politie, de man, op wiens aanhouding een premie gesteld was van 2.000 pond sterling.

En de jonge man, die zich nu bij hem kwam voegen, na op zijn beurt uit de toren te zijn geklauterd, was zijn trouwe vriend, Charles Brand, die talrijke avonturen met hem gedeeld, en aan zijn zijde ettelijke gevaren getrotseerd had.

In het inwendige van het schip, hetwelk daar nu roerloos, als een slapende potvis, aan de oppervlakte van de baai dreef, bevond zich nog een derde man, en dat was James Henderson, de chauffeur van de Grote Onbekende, een der zeer weinigen, die zijn ware

identiteit kenden, en die hem reeds jarenlang gediend had met een onwankelbare trouw en een liefde, een blinde toewijding en een schranderheid, die zijn hulp in menig gevaarvol avontuur, voor Raffles van de grootste waarde had gemaakt, niet het minst omdat James Henderson beschikte over een waarlijk meer dan buitengewone lichaamskracht, en een stoutmoedigheid die aan waaghalzerij grensde.

Met slechts drie man equipage dus was «De Bruinvis», zo heette de duikboot, hier heen gekomen.

Niet van Londen evenwel, noch van een andere Europese haven.

Geruime tijd geleden had de duikboot, vluchtend voor Engelse onderzeeboten, die haar achtervolgden, en met beschadigde machine een toevlucht moeten zoeken in een onderzese grot, alleen aan Raffles bekend, op de kust van Afrika gelegen, een soort van smalle spleet, waarin de veel grotere duikboten de stoutmoedige avonturier onmogelijk zouden hebben kunnen volgen, zelfs al hadden zij de juiste plek geweten, waar de boot zo eensklaps voor hun ogen verdween.

Raffles had de duikboot door een tunnel naar een zeer groot onderaards hol weten te brengen, dat grotendeels met water gevuld was en daar had hij zijn trouwe duikboot voorlopig moeten achterlaten.

Lange maanden had het geduurd, voor Raffles, die met zijn beide metgezellen de grot weer verlaten had langs een geheel andere weg, een soort nauwe schoorsteen, die in de helling van een berg in de omstreken van Tetoean uitkwam, had kunnen terugkeren met alles wat er nodig was om de beschadigde machine-onderdelen te kunnen herstellen.

Er werd gesmeed, gelast, gevijld en gehamerd in de onderaardse grot, en na ingespannen arbeid slaagden de drie mannen er ten slotte in de duikboot weer volkomen zeewaardig te maken.

Zij waren «De Bruinvis» enige dagen geleden gaan halen, zij hadden het

hol verlaten op dezelfde wijze waarop zij er binnen waren gekomen, namelijk door de onderzeese tunnel, en de spleet in de machtige rotswand, die zich hier bijna loodrecht een paar honderd meter onder de zeespiegel uitstrekte, en daarop hadden zij zich veilig weer in de Middellandse Zee bevonden.

En thans was Raffles op weg naar een van zijn «schatkamer-eilanden», waar hij voornemens was, de boot voorlopig te laten, en vanwaar een zeewaardige motorboot hem naar de dichtstbijzijnde haven zou brengen.

De beide mannen hadden een ogenblik zwijgend naast elkaar gestaan, in diepe bewondering verzonken voor het heerlijke schouwspel, hetwelk zee en land hier opleverden, toen Brand op zachte toon opmerkte:

— Het is hier bijzonder schoon, Edward. Is dat de reden dat je hier boven water bent gekomen, en hier blijkbaar ten anker wilt gaan?

— Anders niets, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Wij hebben volstrekt geen haast, en de schoonheid van deze eilandengroep, waarvan Tahiti het voornaamste is, heeft mij steeds in de hoogste mate bekoord. Waar ter wereld vindt men zulk een plantengroei? Waar ergens vindt men de hoogopgaande bomen, de eiken en de dennen van het gematigde klimaat, verenigd met de voortbrengselen van de keerkringen, cocospalmen, apenbroodbomen, waringi's? En dan de dieren! Welk een kleurenpracht! En welk een sierlijkheid! De paradijsvogel, de kangoeroe, de struisvogel, de zebra, de snelle herten, het is alles een lust voor de ogen!

— Denk je hier lang te blijven?

— Slechts een paar dagen! Enige dagen rust zullen ons in ieder geval niet schaden. Wij hebben het in de laatste tijd tamelijk druk gehad!

Op dit ogenblik verscheen een hoofd, vervolgens een paar geweldige schouders, en ten slotte de gehele persoon van James Henderson.

— Het eten is klaar, Mylord, kwam de reus aankondigen.

— Wij komen aanstonds, James, zei Raffles. Wij willen nog een ogenblik genieten van de stilte en de rust, die hier heersen. Je kunt ook wel blijven, hoor, zulk een schouwspel treft men slechts zelden in zijn leven aan.

Raffles was naar de reeling togetreden, steunde met beide handen op het gevlochten staaldraad, hetwelk de leuning vormde, en liet langzaam zijn blikken over de kustlijn dwalen, voor zover die zichtbaar was.

De baai, in welks midden de «Bruinvis» thans dreef, om aanstonds voor anker te gaan, was op deze plek omstreeks anderhalve kilometer breed.

Aan weerszijden staken twee landtongen tamelijk ver in zee vooruit, de ene slechts begroeid met laag kreupelgewas, de ander tevens met hoogopgaand geboomte, welker kruinen zachtjes door de zoëven opgestoken landwind bewogen werden.

En deze wind voerde het bedwelmend aroma van tamarinde, vanille en mangistan met zich mede.

De baai had een bijna zuivere halfronde vorm, en in het midden van die cirkel verhief zich een lage heuvelketen, die geleidelijk uitvloeide naar de zijden van de beide landtongen.

Ook deze heuvelketen was dicht begroeid.

Zelfs op deze afstand was duidelijk het schuim zichtbaar van een smalle waterval, die zich van grote hoogte langs de steile helling omlaag stortte, en zich later verenigde met een riviertje, hetwelk in zee uitmondde.

De baai had een tamelijk breed strand van goudgeel zand.

Hier en daar staken koraalriffen hun toppen boven het water uit, maar bij vloed zouden zij verraderlijk verdwijnen onder de oppervlakte, en dan een zeer groot gevaar opleveren voor alle schepen, die het mochten wagen, deze baai binnen te lopen, die er op het eerste gezicht zo veilig uitzag.

Bijna een kwartier hadden de drie mannen zwijgend zo bij elkander ge-

staan, genietend van de zalige rust, die over land en golven lag, toen Raffles zei:

— Kom, Charles, wij mogen de culinarische producten van onze vriend Henderson niets van hun waarde ontnemen, door ze te lang op ons te laten wachten.

Reeds wendde hij zich om, om over het smalle dek, dat nauwelijks twee meter breed was, naar de ingangstoren te gaan, toen hij eensklaps staan bleef, en zijn blik richtte naar iets dat zijn opmerkzaamheid scheen te hebben getrokken.

Brand zag hem verwonderd aan, en vroeg na enige ogenblikken:

— Wat is er? Waarop wacht je?

— Zie daar ginds eens, Charles, daar boven de westelijke landtong, zie je daar niets?

— Het lijkt op een rookwolkje! riep Brand uit, nadat hij enige ogenblikken met aandacht naar het punt had gestaard, hetwelk Raffles hem met uitgestrekte wijsvinger had aangewezen.

— U hebt gelijk, mijnheer Brand, zei Henderson, die naderbij was gekomen. Het is zeker rook, wat daar boven de landtong opstijgt!

— Het zal toch geen bosbrand zijn? vroeg Brand.

— Dat lijkt mij al zeer onwaarschijnlijk, Charles, gaf Raffles ten antwoord. Ten eerste heeft het hier in deze streken juist twee dagen achtereen hard geregend, en ten tweede verwekt een bosbrand niet zulk een dunne, ijle rookpluim, die slechts op een enkele plaats kaarsrecht in de lucht stijgt. Dat doet echter wel de rook van een hoop spaanders, van een brandend huis of van een kampvuur.

— Een huis, een kampvuur op Arocana? riep Brand verwonderd uit. Ik meende dat het eiland onbewoond was?

— Dat is het ook, of dat moet het althans volgens de geleerden zijn, antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar hoe zou die rook dan ontstaan kunnen zijn?

— Naar alle waarschijnlijkheid is die rook afkomstig van een vuur en daar

het niet door de natuur ontstoken is, kan het niet anders, of dit moet door mensenhanden geschied zijn!

— Maar wat kunnen mensen hier komen zoeken? hernam Brand verbaasd.

— Ik geloof dat ik het weet, Charles!

— Ik ben nieuwsgierig het te horen!

— Heb je nooit van «de schat van Arocana» gehoord?

— Nooit van gehoord! Ik ken wel schatten op andere onbewoonde eilanden, maar die behoren toe aan een zekere John Raffles. Zou je mij willen vertellen hoe het met de schat van Arocana gesteld is?

— Met genoegen, maar ik waarschuw je, dat ik slechts kan herhalen wat de dagbladen indertijd over het geval gemeld hebben, en daar voeg ik aanstonds aan toe, dat ik voor mij de gehele zaak steeds voor louter verzinsel heb gehouden, hetgeen natuurlijk niet zeggen wil, dat het dat inderdaad is. Welnu dan, het verhaal doet de ronde, dat er tijdens de revolutie in Peru, welke ongeveer 50 jaar geleden plaats vond, in de hoofdstad van die republiek een kerk is verwoest en dat de bezittingen van dat Godshuis, benevens een groot aantal kostbare juwelen, welke in de schatkamers van de kerk verborgen waren, door een viertal mannen werden geroofd, en verborgen in een schoener, die voor dat doel in de haven gereed werd gehouden. De rovers hadden natuurlijk geen papieren, en derhalve durfden zij geen Australische haven binnen te lopen. De schoener was niet zeer groot, en daarom namen zij het besluit, de schat voorlopig te begraven op een van de ~~de~~ onbewoonde eilanden van de Tahiti-groep. Naderhand zouden zij dan te Sidney een groter vaartuig charteren voor een zogenaamde handelsonderneming, maar waarmede zij inderdaad de schat van het onbewoonde eiland zouden gaan afhalen. Dat eiland is Arocana. Zij zouden dan tevens in het bezit komen van de nodige papieren om de schat veilig in een Australische haven aan land te kunnen brengen.

— En, is dat dan niet geschied? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat moet wel zo zijn, want pas in 1942 deden verhalen de ronde omtrent pogingen, die waren aangewend, om de schat opnieuw te ontdekken. Daaruit zou dus voortvloeien, dat de vier rovers domkoppen waren, en niet eens nauwkeurig de plek hadden aangeduid, waar zij het gestolen goud en de edelstenen hadden begraven.

— Dat klinkt niet erg geloofwaardig! riep Brand hoofdschuddend uit.

— Ik geef het je toe, maar desniettemin moet er in 1942 toch weer ijverig naar de begraven schat gezocht zijn. Op een zekere dag van dat jaar werd in een van de straten van Sidney een zekere Thompson door een oude bedelaar aangesproken. Hij gaf, waarschijnlijk in een abstracte bui, de man een aalmoes, die véél te groot was.

Het was eigenlijk een merkwaardig geval. Die Thompson had pas zijn vrouw verloren en dat was een zware slag voor hem geweest. Hij had met haar een moeilijk leven geleid, uit eigen verkiezing wel te verstaan, want zij hadden samen gewerkt en gezwoegd om zich een kapitaaltje te verwerven en toen hen dit na jaren van inspanning gelukt was, ging zij dood en dat pakte Thompson zó aan, dat hem al zijn geld niets meer schelen kon. Tegenwoordig noemen ze zoiets een zeuwschok en er zijn neurologen, die van dergelijke gevallen een studie hebben gemaakt en hun patienten van zo een aanval van zwaarmoedigheid weten te genezen. Maar in die dagen was men zo ver nog niet en die arme Thompson moest zijn verdriet en moeilijkheden in zijn eentje uitvechten. Hij heeft in die dagen waarschijnlijk heel wat domme dingen gedaan en die veel te grote aalmoes was er één van.

— Die bedelaar wist daar natuurlijk niets van en beschouwde Thompson als een uit de hemel gezonden weldoener. Hij liep hem ongemerkt na om te weten te komen waar zijn weldoener woonde.

— Waarom wilde hij dat weten?

— Wacht nu even en laat me verder vertellen. Je krijgt een merkwaardig verhaal te horen. Een poos later ontving diezelfde Thompson het verzoek zich aanstonds naar een van de ziekuizen van de stad te begeven. Daar gekomen kwam hij tot de ontdekking, dat de man die naar hem had laten vragen, de bewuste oude bedelaar was.

— Wat kon die hem wel te zeggen hebben?

— Ja, dat is vreemd genoeg. Ik erken zelfs dat wat er nu volgt het gehele geval niet aannemelijker maakt. De oude man deelde hem namelijk mede, dat hij hem bij zich had laten komen, om hem op de hoogte te stellen van een plek, waar een grote schat begraven lag, die door hem en nog drie andere mannen lang geleden op een eenzaam eiland was gebracht.

— Maar dat is tastbare waanzin! riep Brand uit. 1942? Het moet dus 50 jaar geleden zijn, dat die schat begraven werd, want thans zijn er bijna 10 jaren verlopen sedert het genoemde jaar! Was die man dan zo oud?

— Als hij 75 jaar was, dan was hij 25 toen het avontuur plaats greep, hernam Raffles. Onmogelijk is dat niet, dat moet je mij toegeven.

— Alles goed en wel, maar was die man dan wel goed bij zijn hoofd, dat hij in al die 50 jaren geen enkele poging aanwendde, om de schat terug te vinden?

— Het is niet bekend, of hij dat niet inderdaad gedaan heeft, beste jongen.

— Goed, dat nemen wij aan! Maar zijn drie metgezellen dan? Waren die ook de plek vergeten; zijn die in het geheel niet geslaagd in hun pogingen om de schat terug te vinden?

— Naar het schijnt niet, anders zou men thans niet zoveel moeite doen en er zoveel geld voor over hebben, om de schat te achterhalen, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Doet men er nu nog moeite voor? riep Brand verwonderd uit. Die Thompson was dus ook een dwaas? Die is dus niet de eerste de beste gelegenheid naar Arocana overgestoken om daar

de schat te gaan halen op de plek, die door de oude bedelaar was genoemd?

— Beste Charles, je mag, wat mij betreft, die Thompson gerust een dwaas noemen, misschien was hij dat ook wel, maar vergeet niet, dat de man door de dood van zijn vrouw, die hem in alles terzijde stond, een zware zenuwschok gekregen had. En wie zegt ons of hij daardoor niet ernstig ziek is geworden?

— Ja, natuurlijk, gaf Brand toe, daaraan heb ik zo gauw niet gedacht.

— Precies, hernam Raffles, in ieder geval is gebleken dat hij later toch pogingen heeft aangewend om de verborgen schat te vinden, zonder resultaat evenwel.

— Dan schijnen de aanduidingen van de oude bedelaar ook niet geleden te hebben aan overmaat van duidelijkheid! riep Brand spottend uit.

— Dat is volstrekt niet zo verwonderlijk. Stel, dat jij een schat begraaft, op een onbewoond eiland, en wel een weinig al te haastig, zodat je je de juiste plek niet precies meer weet te herinneren. Geloof je soms dat je geheugen er beter op zou worden in de loop van 50 jaren, als je misschien aan niets anders denkt dan aan dat goud dat je daar wenkt, als het ware onder het bereik van je hand, zonder dat je er nochtans aan kunt komen? Zo iets is in staat om je tot wanhoop te drijven en de plek zou hoe langer hoe vager je voor de geest staan.

— Die oude kerkplunderaar zal nu wel dood zijn?

— Hij is dood.

— En de drie anderen?

— Die zijn het naar alle waarschijn-

lijkheid ook, anders zouden zij nu negentig jaar of daaromtrent moeten zijn.

— Er is me nog iets niet recht duidelijk.

— Laat eens horen.

— Als ik je goed begrepen heb, zou er dus thans een soort expeditie op touw zijn gezet, om die schat terug te vinden, nietwaar?

— Zo is het!

— Het stond in de dagbladen, zeg je, dus het geschiedde geheel en al openlijk. Welnu, het is mij een raadsel waarvoor al dat zoeken dient, want als die schatgravers inderdaad het goud en het edelgesteente terugvinden, dan zal de bestolen kerk in de Peruaanse hoofdstad onmiddellijk aanspraken maken op haar eigendommen.

— Daar komt ze tien jaren te laat mee, Charles, antwoordde Raffles kalm. Diefstal verjaart na vijftig jaren in alle Latijnse Staten van Amerika. Dat wil zeggen, iemand die bijvoorbeeld in 1900 een gouden horloge verloor, op welke wijze dan ook, door diefstal of door eenvoudig verlies, kan er in 1950 geen rechten meer op laten gelden!

— En zijn erfgenamen?

— Zijn erfgenamen evenmin.

— Het horloge is dus onbeheerd?

— Slechts in zekere zin. Want de Staat legt er beslag op en verkoopt het ten bate van de schatkist. Maar nu hebben wij genoeg gepraat, wij zullen eens gauw gaan eten, en daarna zullen wij, nu het nog wel een half uur licht blijft, eens gaan zien wat die rookpluim daarginds te betekenen heeft.

HOOFDSTUK II

EEN MERKWAARDIGE ONTDEKKING

De drie mannen begaven zich aanstonds door de ingangstoren naar het inwendige van de duikboot.

Daar vonden zij de tafel reeds gedeekt, en een ogenblik later trad Henderson binnen met enige dampende schotels.

De beide vrienden aten vlug, en intussen maakte Henderson alles gereed om aanstonds de tocht te kunnen hervatten.

Binnen tien minuten stonden de twee mannen weer van tafel op, en Raffles gaf last, onmiddellijk onder te duiken, teneinde zo min mogelijk in het oog te lopen; hij was er namelijk volstrekt niet op gesteld, dat de personen, die daar ginds vuur hadden gemaakt, wie zij dan ook mochten zijn, zijn duikboot zouden ontdekken.

Terwijl Henderson op zijn beurt de inwendige mens ging versterken, nam Raffles aan de stuurstoel plaats, trok een kleine, koperen hefboom over, waarop zich een eigenaardig borrelend geluid liet horen, en het volgende ogenblik schoot de duikboot, nadat Brand de klep van de toren weer stevig had bevestigd, in volle vaart omlaag, en zette koers naar de landtong, waarachter de geheimzinnige rookwolk nog altijd langzaam omhoog kronkelde.

Binnen vijf minuten was de afstand afgelegd, welke de boot scheidde van de kust.

Langzaam begon de duisternis te vallen.

Toch was het nog licht genoeg om te kunnen zien, en een goede landingsplaats te kunnen uitkiezen.

Daar, waar de « Bruinvis » zich thans bevond, vertoonde de landtong een flauwe bocht, en de kust was hier voor een groot gedeelte begroeid met zeer dicht struikgewas, dat tot manshoogte opschoot.

Op vele plekken hingen de takken, zwaar van vuurrode en paarse bloemen, tot ver over het water heen, en Raffles kwam dadelijk tot het besluit, dat hij hier een uitmuntende plek had gevonden om zich te verbergen.

Zacht rees de duikboot weer naar de oppervlakte, terwijl de door electriciteit gedreven schroef langzaam door het water draaide; toen voer de « Bruinvis » een soort prieel binnen, waarbij Raffles, die zijn plaats aan de stuurstang niet verlaten had, er zorg voor droeg, dat de ingangstoren slechts weinige centimeters boven het wateroppervlak uitkwam.

Het water was hier zeer diep, zodat de duikboot in geval van gevaar ruimte

in overvloed zou hebben om haastig te duiken.

Inderdaad, zij was zodanig ingericht, dat zij in nauwelijks tien seconden, varende aan de oppervlakte, zich aan het gezicht kon onttrekken, en geheel en al ondergedompeld was.

Zodra de «Bruinvis» volkomen stil lag, vastgehouden door het anker, dat ook onder water kon worden uitgebracht, beval Raffles:

— Open de toren, Charles!

De jongeman ging aanstonds de opdracht uitvoeren, en lichte voorzichtig de klep van de toren op.

Hij zag aanvankelijk niets anders dan een wirwar van takken en bladeren en sterk riekende bloemen, dat zich aan alle kanten over het zonderlinge schip scheen uit te breiden, en het scheen te willen omstrengelen.

Maar spoedig had zijn scherp oog een goede plek ontdekt om voet aan land te zetten, en het duurde niet lang of de verbinding was bewerkstelligd door middel van een eigenaardige loopplank, welke, evenals een Magirusladder, zeer gemakkelijk in- en uitgeschoven kon worden, naargelang de behoefte.

Zij was deels uit staal, deels uit hout vervaardigd, en wanneer het uiteinde eenmaal de vaste wal had bereikt, al was het tien meter verder, dan kon men zich zonder enig gevaar over deze loopbrug heen aan wal begeven, tenminste wanneer men niet te zeer aan duizeligheid leed, want de loopplank was niet veel meer dan een voet breed, en niet van een leuning voorzien.

Thans echter was een uitschuiving over een lengte van drie meter ruimschoots voldoende om de vaste wal te kunnen bereiken. Zij die zich aan wal begaven, moesten echter duchtig met de armen werken, teneinde zich een weg te banen te midden der dooreen kronkelende takken, die in alle richtingen over het water heengingen en een soort afdak boven de duikboot vormden.

Zodra Brand rapport was gaan uitbrengen, dat hij zijn werk verricht

had, wendde Raffles zich tot Henderson, en zei:

— Luister nu eens goed, James. Mijnheer Brand en ik gaan een kleine verkenningstocht ondernemen, en daar de landtong, naar ik meermalen onderzocht heb, over bijna zijn gehele lengte niet breder is dan ongeveer een kwartier gaans, zullen wij waarschijnlijk tamelijk spoedig, op zijn hoogst over een uur terug zijn. Gevaar is er aan de onderneming volstrekt niet verbonden, daarvan ben ik vast overtuigd, en je zult je dus in geen geval ongerust behoeven te maken. Je moogt de duikboot dan ook slechts in het uiterste geval verlaten, dat wil zeggen wanneer wij langer dan anderhalf uur mochten wegblijven. In geen geval mag je schieten of op een andere wijze onze aanwezigheid hier kenbaar maken, tenzij je in levensgevaar mocht verkeren, maar ook dat is zo goed als uitgesloten.

— Maar wanneer u binnen twee uur niet terug bent gekeerd, Mylord, wat moet ik dan doen? vroeg Henderson, wiens gelaat betrokken was.

— Dan kun je, met inachtneming van de grootste omzichtigheid, een onderzoek instellen. Wij zullen gezamenlijk gaan onderzoeken waar de rookkolom opstijgt, en in die richting zul je dan natuurlijk je onderzoek moeten instellen. Ik ben er echter van overtuigd, dat het overbodig zal zijn. Wij moeten ook zeer nauwkeurig acht geven waar onze duikboot zich bevindt, want bij toeneemende duisternis valt er natuurlijk niets te zien van het kleine stuk van de toren, dat boven het water uitsteekt. En laten wij nu aan wal gaan.

De drie mannen schreden beurt om beurt over de smalle loopplank, de takken wegduwend, en gingen aan land, maar niet, dan nadat zij zich goed gewapend hadden met revolver, vlijmscherp kapmes en voortreffelijk repe-teergeweer.

Eenmaal aan de andere zijde van het kleine bosje gekomen, namen de drie mannen de omgeving zeer scherp op, en ontdekten spoedig een alleenstaand

de dwergeik, die door een grillige bliksemingslag bijna geheel van de bast was ontdaan, en op spookachtige wijze afstak tegen de omgeving.

Dit zou hun een kenteken zijn voor het terugvinden van hun duikboot.

Zodra zij aldus de plek hadden vastgesteld waar zij aan land waren gekomen, richtte Raffles zich nogmaals tot Henderson, en zei:

— Je hebt me dus goed begrepen, James? Van gevaar zal geen sprake zijn; wij willen slechts zekerheid omtrent de aard van die rookpluim, die wij thans duidelijker nog dan zoëven kunnen waarnemen.

— Ik zou toch liever met u meegaan, Mylord, zei Henderson met iets smeekends in zijn stem.

— Het is beter, dat je bij de duikboot achterblijft, James, hernam Raffles. Bedenk, dat het ons enige middel is om van dit eiland weg te komen. Het zou er inderdaad lelijk met ons uitzien, als wij hier moesten achterblijven, want het eiland ligt tamelijk ver van de gewone scheepvaartroute, en onze ammunitie zou al gauw zijn uitgeput. Je geeft dus goed acht, en wanneer er inderdaad zeer ernstig gevaar mocht dreigen, dan kun je je geweer afschieten. Ik kan echter met de beste wil van de wereld niet inzien van welke aard dat gevaar zou kunnen zijn. En nu, tot ziens, James! Wij moeten ons nu haasten, want de zon is achter de kim verdwenen, en het zal nu spoedig volkomen donker zijn. Je weet dat de schemering in de keerkringen altijd slechts kort duurt.

Met deze woorden wendde Raffles zijn schreden naar het bosje, hetwelk zich op enige afstand verhief, en Brand volgde hem op de voet, terwijl Henderson achterbleef en hen in onbeweeglijke houding nastarde, zover hij hen kon volgen.

Raffles en Brand wisten wel dat zij hier niet behoefden te zoeken naar een gebaad pad, en zij hadden moeite genoeg zich een weg te banen door het stugge gras, dat hun hier en daar tot aan de knieën reikte, en de dorre, ste-

kelige struiken, waarmede de bodem hier bedekt was.

Zij bleven hun ogen gevestigd houden op het bosje, waarachter de rookpluim nog altijd statig en kaarsrecht in de stille lucht omhoog steeg.

Ook Brand begreep nu wel, dat er van een bosbrand geen sprake kon zijn.

Daartoe was de rookwolk te ijl en daartoe bleef zij ook te veel op dezelfde plaats.

Eindelijk, na omstreeks tien minuten te hebben voortgelopen, bereikten zij de zoom van het bosje.

Maar op het punt dat zij er in zouden doordringen, legde Brand zijn hand op de arm van John Raffles, en vroeg op zachte toon:

— Stel eens dat wij aan gene zijde van dit bosje inderdaad een heel nuchter gezelschap zakenlieden vinden, heren met een streepjespak aan en een dophoedje op, leden van het Syndicaat uit Tahiti, dat zich gevormd heeft om te trachten de Peruaanse kerkschat te ontdekken, wat ben je dan van zins te doen?

— Er zijn twee mogelijkheden, Charles. Zijn het inderdaad de leden van het Syndicaat, en kennen zij bij toeval de plek reeds, wel, dan zullen wij hen nagaan, ons door hen die plek laten aanwijzen, en alles in het werk stellen om die thans onbeheerde schat in onze eigen handen te doen overgaan. Ik kan namelijk volstrekt niet inzien, waarom die heren, als zij in Tahiti thuis horen zijn het Fransen, meer recht op de schat zouden hebben dan John Raffles. Kennen zij echter de plek niet, en gaan zij in het wilde zoeken, dan kunnen wij hen gerust aan hun lot overlaten, en, als wij dat willen, zelf gaan zoeken. Maar stel je gerust, tot dat laatste zal ik zeker niet overgaan. Ik heb volstrekt geen gegevens, ik weet er nog veel minder van dan mijnheer Thompson, en zelfs die heeft vele jaren van zijn leven jammerlijk verknoeid met een vruchteloos onderzoek naar de Mammon, die hier ergens onder de grond moet rusten, of misschien wel er boven,

dat is niet uit te maken. En ik ben niet zo dwaas zijn voorbeeld te volgen. Indien ik een of andere aanwijzing had, een wenk, een plan, ik zou het misschien beproeven, maar om op goed geluk te gaan zoeken op een eiland, dat toch minstens een oppervlakte heeft van 150 vierkante kilometers, dat is het werk van een dwaas.

— En, als het niet de leden van het Syndicaat zijn?

— Niet de leden van het Syndicaat? herhaalde Raffles. Mijn hemel, wie zouden het anders kunnen zijn? Ik weet dat onze natie dol is op kamperen, en ook de Australiërs zijn er verzot op, maar wij zullen nu toch maar niet aannemen, dat een troepje toeristen naar dit afgelegen en onbewoonde koraaleiland is gekomen, teneinde er kamperend zijn vakantie door te brengen.

Charles scheen nog iets te willen zeggen, maar hij zweeg, want juist op dat ogenblik drong Raffles in het bos door, waar de duisternis reeds begon te heersen, en over nogmaals tien minuten kon zijn weetgierigheid immers bevredigd zijn.

Zo dicht mogelijk in elkaars nabijheid blijvend, schreden de twee vrienden door het bosje, dat hoofdzakelijk uit tamarindebomen bestond, afgewisseld met een paar tamelijk schrale mango- of apenbroodbomen.

Zij spraken niet meer, deels uit voorzichtigheid, deels omdat zij al hun aandacht moesten bepalen bij hetgeen hun voeten op de ongelijke bodem ontmoeten.

Nog geen volle tien minuten later hadden zij het bosje, dat een zeer gerekte vorm had, en als het ware de ruggegraat vormde van de landtong, in zijn volle breedte overgestoken.

Zij liepen nu zeer voorzichtig verder, daar zij de zoom van het bosje bereikten, en eensklaps stonden zij tegelijkertijd stil.

Het volgende ogenblik wierpen zij zich als instinctmatig voorover, zodat zij geheel verborgen waren door het

hoge gras, dat hier in weelderige overvloed uit de bodem wies.

Op geen vijftig passen afstand zagen zij een groot kampvuur, en dit vuur veroorzaakte de statige, kaarsrechte rookpluim, die zich tot zeer hoog in de lucht rechtstandig verhief, en zich in de duisternis scheen op te lossen, die snel toenam.

Om het vuur was een twintigtal mannen gezeten, in half liggende houding, die aten, dronken of een pijp rookten.

Het vuur was aangelegd op slechts geringe afstand van een der uitlopers van het bosje, en als de beide mannen een weinig meer links hadden aangehouden, zouden zij als het ware regelrecht van uit het bos in de vlammen zijn gestapt.

Op honderd passen afstand voorbij het kampvuur begon de baai, die slechts door de landtong gescheiden was van de zeeboezem, waarin de duikboot zoëven voor anker was gegaan, en die, naar Raffles wist, een voortreffelijke ankerplaats opleverde voor schepen van zelfs tamelijk grote diepgang.

Deze baai was namelijk geheel vrij van verraderlijke klippen, en uitstekend beschut tegen de heersende winden van deze streek.

En inderdaad, ongeveer in het midden van deze baai lag een vrij groot stoomschip voor anker, waarvan de vormen nog juist zichtbaar waren.

De vuren waren blijkbaar niet gedoofd, want nu en dan steeg een klein rookwolkje op als een ademtucht uit de schoorsteenpijp.

Half op het strand getrokken lagen twee grote sloepen, die waarschijnlijk dienst hadden gedaan om de mannen die daar om het vuur gezeten waren, aan land te brengen.

De beide vrienden hadden met een onwillekeurige beweging hun revolvers gegrepen, en bleven enige tijd onbewegelijk naar het vreemde schouwspel staren, dat zich daar aan hun blikken voordeed.

Vreemd was het zeker, want de mannen, die zij hier zagen, beantwoordden volstrekt niet aan de voorstelling, wel-

ke zij zich van de leden van het Syndicaat gevormd hadden.

De meesten hunner droegen korte, wollige jassen, om hun middel dichtgesnoerd met een brede riem, een rode halsdoek, grove laarzen tot halverwege de kuit, en die het benedeneinde van de lederen broeken omsloot, en eigenaardige lakense petten met een kleine, lederen klep.

Brand boog zich zover mogelijk voorover en zei toen op zacht fluisterende toon:

— Zeg eens eerlijk, Edward, ben je van oordeel dat die mannen er uitzien als lieden, die een maatschappij hebben gevormd om een schat te ontdekken?

— Neen, Charles, ik erken eerlijk, dat ik mij hen anders had voorgesteld.

— Zien zij er niet een beetje sjofel uit?

— Bizonder sjofel, Charles! En zij schijnen van een hartige dronk te houden; ik geloof waarachtig dat ik daar al hoor zingen! Stil eens even!

De beide mannen zwegen.

Door de stille avondlucht klonk een met rauwe, schorre stemmen gezongen lied in een vreemde taal.

Raffles en Brand luisterden enige ogenblikken, totdat de laatste op zachte toon vroeg:

— Wat zingen zij daar?

— Zij zingen Russisch, Charles, en zij zingen een revolutionnair lied!

— Maar dan zijn die mannen...

— Ik denk, of liever ik ben zeker, dat wij te doen hebben met Russen, Charles. En wel met Russen, die men liever niet alleen op een eenzame landweg tegenkomt, vooral wanneer men veel geld in zijn zak heeft!

— Zouden het bolsjewisten zijn?

— Ik wou dat het waar was, gaf Raffles ten antwoord. Ik geloof, mijn jongen, dat we hier met een andere categorie te maken hebben! Maar laat ik nu niet langer filosoferen, wij kunnen zekerheid erlangen!

— Op welke wijze dan?

— Door hen wat dichtter te naderen!

— Zou dat mogelijk zijn?

— Ongetwijfeld, als wij maar een beetje links aanhouden.

Zonder enig gerucht te maken, ofschoon dat moeilijk genoeg viel bij de duisternis, die onder de bomen reeds heerste, volgden de beide bespieders de zoom van het bosje, totdat zij een punt bereikt hadden, waarop zij zich op nauwelijks vier meter afstands van de kamperende Russen bevonden.

Het kampvuur bescheen helder het gelaat van de mannen, die met hun gezicht naar het bosje gewend zaten, en Brand maakte bij zich zelf de opmerking, dat althans deze vertegenwoordigers van het bolsjewisme een allesbehalve gunstig uiterlijk vertoonden.

Zij waren ongeschoren, hun haren fladderden hen woest om het hoofd, hun ogen scholen diep weg onder de borstelige wenkbrouwen en zij spraken de drankfles aan op een wijze, die het duidelijk maakte, waarom zij hoe langer hoe luidruchtiger en spraakzamer werden.

Raffles had Brand met een gebaar het stilzwygen opgelegd, en luisterde nu aandachtig.

Er werd niets dan Russisch gesproken, maar Raffles was deze taal zo volkomen machtig dat hij volstrekt geen moeite had om het gesprokene te kunnen volgen.

Er verliep ongeveer een half uur, het vuur doofde langzamerhand uit, een aantal der Russen stond op, scheepte zich in de sloep in, en roeide naar het voor anker liggende schip, en degenen die op het land waren achtergebleven, wikkelden zich in hun dekens, en maakten aanstalten te gaan slapen.

Toen richtte Raffles zich voorzichtig op, voerde Brand met zich mee, en zei, toen de beide mannen zich op veilige afstand van het kamp bevonden:

— Ik geloof dat ons een spannend avontuur wacht, Charles! De mannen die wij daarginds bespied hebben zijn inderdaad Russische zeerovers, en zeer waarschijnlijk dezelfde, of althans benedennoten van dezelfde bandieten, met wie wij al eens kennis hebben gemaakt, en die de verdwijning van een

aantal Amerikaanse schepen op hun geweten hebben.

— En, wat komen zij hier doen?

— Zij loeren op het schip, hetwelk nog hedennacht, of uiterlijk morgen de leden van het Syndicaat uit Tahiti zal overbrengen, of liever gezegd, het schip is hun voorlopig onverschillig, zij hebben het voorzien op de schatgravers

zelve. Zij willen hen namelijk tersluiks volgen, en als zij de plek hebben ontdekt waar de Peruaanse kerkschat begraven is, dan zullen zij hen doden, en zich de buit toeëigenen. En nu spoedig naar onze duikboot terug; wij zullen zorgen dat wij morgen bij het krieken van de dag presert zijn om onze rol in de comédie te kunnen vervullen!

HOOFDSTUK III

DE HOND

Het was omstreeks vier uur in de nacht, en de hemel begon zich in het oosten lichtrood te kleuren, toen er leven kwam in het kamp der Russische rovers.

Een van de mannen die daar lag, terwijl slechts het puntje van zijn neus boven zijn deken uitstak, had reeds enige malen in zijn slaap gegromd, en schopte nu een paar malen woedend van zich af, richtte zich half op zijn elleboog op, wreef zich de ogen uit, en keek om zich heen, als om zich te vergewissen van de aard der stoornis, die hem ontijdig had doen ontwaken.

Het was een viervoetig wezen, dat zich verstout had, de rover uit zijn slaap te wekken.

Een tamelijk grote hond, een bastaard, die het midden hield tussen een mastiff en een bloedhond stond over de Rus heengebogen, bromde, en krabbelde met zijn forse poot over de dikke paardendeken, waaronder de Rus zich te slapen had gelegd.

— Wat is er Iwan? Waarom slaap je niet, hond? Waarom maak je mij wakker?

Bij wijze van antwoord begon de hond nog harder te krabbelen, liet een zacht gejack horen, wendde zich om, deed enige stappen, waarbij hij telkens naar zijn meester omkeek, en keerde

vervolgens op zijn schreden terug om hetzelfde spelletje nog enige malen te herhalen.

— Wat kan dat voor de duivel te betekenen hebben? bromde de man.

Hij schoof langzaam de deken van zich af, stond op, keek een ogenblik besluiteloos om zich heen, en vestigde toen zijn blikken weer op de hond, die kwispelstaartend voor hem stond, en hem met zijn fonkelende, wrede ogen ononderbroken aankeek, alsof hij hem iets wilde vragen.

Intussen was er een tweede rover wakker geworden, die zich oprichtte en op gemelijke toon vroeg:

— Wat is er aan de hand, Voljin, is het al tijd om aan het werk te gaan?

— Dat kan ik je niet zeggen, Jakounine, antwoordde Voljin. Iwan is onrustig, het dier schijnt mijn aandacht ergens voor te vragen, hij kijkt mij aan alsof hij wenst dat ik hem zal volgen. Ik kan mij echter volstrekt niet voorstellen, waar hij mij heen wil brengen.

Jakounine haalde de schouders op, en bromde:

— Wat kan hij hier op dit onbewoond eiland voor bizonders hebben ontdekt? Laat ons nog maar rustig een paar uren gaan slapen, chef, de « Espérance » kan toch onmogelijk hier zijn vóór er nog

enkele uren zijn verlopen.

— Neen, Jakounine, hernam Voljin, terwijl hij opsprong, zich overtuigde dat zijn revolver geladen was, en toen met een enkele schop in de ribben een paar van de andere mannen wekte, die bij het nu geheel uitgedoofde kampvuur waren achtergebleven, en die aan een dergelijke hardhandige bejegening gewend schenen te zijn, want zij protesteerden volstrekt niet, maar waren in een ogenblik klaar wakker, en keken hun chef vragend aan.

Er waren daar nu zeven mannen bijeen, allen duchtig gewapend, zonder nog de hond mede te rekenen, die wel in staat scheen te zijn een half dozijn tegenstanders voor zijn rekening te kunnen nemen.

Voljin monsterde zijn mannen even en zei toen op korte toon:

— Er moet ergens gevaar schuilen, mannen, Iwan waarschuwt mij nooit nodeloos! Hij heeft een bijzonder fijne neus, en dat weten jullie net zo goed als ik. Wij moeten hem nagaan, en dat met de grootste voorzichtigheid, want niemand kan zeggen wat wij zullen ontdekken!

Niemand gaf antwoord; de zeeschuimers waren blijkbaar gewend hun chef blindelings te gehoorzamen.

Voljin wendde zich tot de hond, streelde het dier over de kop, een liefkozing, welke geen der bandieten hem gaarne zou nadoen, en beval op korte toon:

— Zoek Iwan!

De tocht begon.

Het was duidelijk dat de hond enig spoor had ontdekt, hetwelk hij thans met de neus op de grond volgde, zonder een ogenblik te aarzelen of zich te vergissen.

De zeerovers volgden het dier, achter elkaar lopende, de revolver in de vuist en op alle gebeurlijkheden voorbereid.

Zij slopen zo geruisloos mogelijk voort, dwars door het bosje, zij bereikten de open plek, staken die in gebukte houding over, en kwamen ten slotte aan een gordel van hoogopgaand

struikgewas, hetwelk een der baaien van het eiland afsloot.

Gedurende de tocht was het reeds zover licht geworden, dat men gemakkelijk op een honderdtal meters voor zich uit kon zien.

De hond stond stil met opgeheven kop, van strijd lust fonkelende ogen, en terwijl hij de lucht door zijn wijdgeopende neusgaten opsnoof.

Het was duidelijk, dat het dier onraad vermoedde.

Een enkel, op zachte toon gefluisterd bevel was echter voldoende om de speurhond tot rust te brengen, en het volgende ogenblik drongen allen in het kreupelhout door.

Na een twintigtal schreden zagen zij reeds het nauwelijks bewogen oppervlak van de baai door de takken der struiken heen, als parelmoer glanzend.

Plotseling stond Voljin stil, in gebukte houding, als een roofdier, gereed om zijn sprong te doen.

Hij wenkte Jakounine om naast hem te komen en wees met uitgestrekte vinger naar iets, dat hij in de verte scheen te hebben ontwaard.

Het waren twee mannen, die, aan de oever van de baai, rustig hun maaltijd gebruikten, gezeten in het welige gras, en met de rug toegekeerd naar de Russische bandieten.

Jakounine keek een ogenblik verbaasd naar deze mannen, die zich gedroegen alsof zij zich volstrekt geen gevaar bewust waren, en zei toen op fluisterende toon:

— Wat is dat? Kunnen zij er al zijn?

Voljin schudde het hoofd en antwoordde:

— Dat is onmogelijk. Als zij van ~~de~~ hiti komen, dan moeten zij voor anker liggen aan de tegenovergestelde zijde van het eiland, en ik zie bovendien geen spoor van enig schip.

— Hoe zijn ze dan hier gekomen? hernam Jakounine verbaasd.

Voljin haalde ongeduldig de schouders op en zei:

— Ik weet het niet; in ieder geval zijn zij er, en ik duld hier geen getui-

gen van hetgeen wij voornemens zijn. Die mannen moeten in ieder geval onschadelijk gemaakt worden, totdat alles achter de rug is. Zijn zij eenvoudige toeristen, wat ik echter al zeer onwaarschijnlijk acht, dan zullen zij er afkomen met het leven, want zij zijn waarschijnlijk goed van geld voorzien. Maar komen zij hier om eveneens naar de schat te zoeken, dan is het een ander geval. Dat goud en die juwelen moeten ons toebehoren, dat heb ik mij zelf gezworen! Wij zullen hen overvallen, en van hun antwoord zal het afhangen, wat er met hen zal geschieden. Wij kunnen hier geen potkijkers gebruiken!

Met de uiterste behoedzaamheid werd de tocht voortgezet.

De rovers hadden zich nu als het ware in tirailleurslinie verspreid, en kropen op hun buik naderbij, terwijl Voljin de hond aan een sterke lederen riem had vastgebonden.

Zo naderden zij de plek waar Raffles en Brand, want men zal begrepen hebben dat zij het waren, rustig zaten te ontbijten.

Eensklaps sprong Voljin op, met een revolver in de hand, en zijn kort bevel deed alle andere rovers als bij toverslag uit het hoge gras te voorschijn komen, en op de beide mannen toesnellen, zo vlug dit mogelijk was door het dichte kreupelhout.

Raffles en Brand waren in een ommezien op de been, toen zij de takken achter zich hoorden kraken, en het op luide toon gegeven bevel vernamen.

Zij waren echter zo onvoorzichtig geweest, hun wapens aan boord van de duikboot achter te laten, en dat zou hun noodlottig worden.

Raffles kon de bandiet, die het dichtst bij hem stond, en die reeds zijn revolver had opgeheven, met een goed gericht kaakslag neerslaan, en Brand kon zelfs het begin bereiken van de smalle loopplank, die van de vaste wal naar de ingangstoren van de duikboot voerde, maar toen sprong eensklaps de reusachtige hond voor hem op, en hij begreep, dat hij in stukken gescheurd

zou worden, wanneer hij het waagde, ongewapend als hij was, nog een stap verder te doen.

Hij voelde een zware hand op zijn schouder, en toen hij zich omwendde, keek hij in het grijnzende gelaat van Jakounine, die hem zijn revolver voorhield, en zei:

— Ik zou u aanraden geen vinger meer te verroeren, wanneer gij tenminste uw leven lief hebt, want de hond is niet erg in zijn humeur, en ik weet niet hoelang wij hem in bedwang zullen kunnen houden.

De jonge man wierp tersluiks een blik op het gele monster, dat hem met woeste blik aanstaarde, en dat er wel wat uitzag als een leeuw zonder manen, met de kop van een hyena, haalde de schouders op en onderwierp zich aan zijn lot.

Wat Raffles betreft, hij had begrepen, dat hij zeer weinig kon uitrichten tegen vier mannen, die met geladen revolvers om hem heen stonden de vinger aan de trekker, en glimlachend, met een buiging voor Voljin, die hij dadelijk als de aanvoerder herkende, en zei:

— Mag ik weten, mijnheren, waaraan ik deze verrassing te danken heb, die echter niet bepaald aangenaam is?

Hij had de vraag in het Russisch gesteld, hetgeen Voljin een ogenblik verast deed opkijken.

— Zijt gij een Rus? vroeg de chef wantrouwend.

— Neen mijnheer. Ik ben een Engelsman, met uw welnemen. Ik weet echter niet of ik mij daarover beklagen moet, te oordelen naar de berichten, welke ons uit uw land bereiken.

— Wat doet gij hier?

— Wat ik hier doe? Wel, eens rondkijken! Mij verheugen in de schoonheid van dit eiland!

Voljin keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan met zijn kleine, zwarte ogen, en liet toen zijn blik, waarin een wantrouwende uitdrukking lag om zich heen dwalen, zonder evenwel de loop van zijn revolver van richting te doen veranderen.

Toen viel zijn oog op de smalle loopbrug, op het gedeelte van de toren van de «Bruinvis», dat boven het water van de baai uitstak, en zijn wenkbrauwen gingen ver in de hoogte.

— Een duikboot, prevelde hij half binnensmonds. Wat heeft dat te betekenen?

Zijn blikken gleden opnieuw over het gelaat van de man, die voor hem stond, en de uitdrukking van wantrouwen in zijn doordringende ogen nam toe.

— Ik behoef zeker niet te vragen of gij hier met die duikboot zijt gekomen, die ik daarginds zie liggen?

— Die vraag is inderdaad overbodig, mijnheer, een kind kan het begrijpen!

— Ik zou u raden, niet de spot met mij te drijven! Gij weet zeker niet met wie gij te doen hebt!

— Integendeel, mijnheer, ik weet het zeer goed, antwoordde Raffles bedaard. Gij zijt Russen en naar alle waarschijnlijkheid rovers!

— Gij zoudt het wel eens geraden kunnen hebben, hernam Voljin grijnzend. En nu, wie zijt gij, en wat komt gij hier zoeken? Ik zou u raden mij zonder omwegen te antwoorden, anders zou het u wel eens slecht kunnen vergaan!

— Mijn naam? Ik ben graaf Palmhurst, en die heer daar is een vriend van mij! Is u dat voldoende?

De aanvoerder der rovers spuwde verachtelijk op de grond, en riep met een klank van diepe minachting in zijn stem:

— Een graaf! Nu, het zal u weinig baten, mijnheer de graaf, of gij van adel zijt! Dat zweer ik u! Doorzoekt hem eens, mannen!

Aanstonds rukten vier ruwe handen de kleren van Raffles open, maar zij vonden in de zakken niets anders dan lederen tabakszak, en enige andere een zakmes, een korte houten pijp, een voorwerpen, maar geen portefeuille, en ook geen beurs.

— Waar is uw geld, vroeg Voljin kortaf.

— Aan boord van mijn schip, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Zoudt gij het natuurlijk hebben gevonden als iemand op een onbewoond eiland met een portefeuille met geld in zijn zak liep?

Voljin antwoordde niet.

Hij monsterde Raffles lange tijd zwijgend en met een duistere blik.

Toen hernam hij eindelijk:

— Ik zal u eens iets zeggen, mijnheer de graaf. Er is iets met u, dat mij niet aanstaat. Ik kan niet onder woorden brengen wat het is, maar ik denk er niet aan, u weer op vrije voeten te laten! Het geld dat gij niet bij u draagt, zult gij waarschijnlijk in de kajuit van uw schip verborgen hebben.

Raffles haalde even de schouders op, en zei:

— Gij zult er een paar duizend pond sterling vinden, als gij tenminste goed zoekt!

— Hoe zijt gij aan die duikboot gekomen?

— Op mijn verjaardag cadeau gekregen.

— Nogmaals, waag het niet, de spot met mij te drijven! riep Voljin met woest flikkerende ogen. Is het een oorlogsduikboot? Maar wat vraag ik, het moet er een zijn. Maar voor de duivel, wie of wat zijt ge dan, dat gij u in het bezit hebt kunnen stellen van dat schip?

— Ik heb u mijn naam reeds genoemd, mijnheer, en als u dat niet voldoende is, dan spijt me dat heel erg, maar ik kan u dan verder niet helpen! En mag ik nu weten wat gij met mij voor hebt?

— Vraagt gij dat nog? Welnu, ik zal u spoedig inlichten, mijnheer de Engelse graaf. Gij blijft mijn gevangene, totdat ik onderzoek heb gedaan naar uw ware identiteit, want ik herhaal het, gij komt mij hoogst verdacht voor. Een particulier, die reist met een duikboot, van zo iets wonderlijks heb ik nog nooit gehoord. In ieder geval moet gij dan wel zeer rijk zijn, en rijke lieden zijn mij altijd welkom geweest. Mocht het echter blijken, dat

gij hier iets anders komt uitrichten, dan zult gij dit eiland niet levend verlaten!

Het gelaat van de chef had een uitdrukking van dierlijke wreedheid gekregen, toen hij deze woorden sprak.

Raffles echter haalde de schouders op, zonder een ogenblik zijn kalmte te verliezen, en zei:

— Gij zijt op dit ogenblik de sterkste, de overmacht is wel wat te groot!

— Ik ben blij dat gij dat zelf ook inziet, hernam Voljin grijnzend.

Hij wendde zich tot twee zijner mannen, gaf een kort bevel, waarna zij zich over de smalle loopplank naar de ingangstoren begaven, en langs de stalen ladder naar het binnenste van de boot afdaalden.

Zij bleven bijna een kwartier weg, en reeds begon Voljin ongeduldig te worden, die al die tijd Raffles met zijn revolver in bedwang had gehouden, toen de twee mannen eindelijk weer te voorschijn kwamen, met een uitdrukking van teleurstelling op hun gezicht, en met ledige handen.

— Wij kunnen volstrekt niets vinden, chef! riepen ze bijna tegelijkertijd uit.

— Dan zijn jullie ezels! schreeuwde Voljin toornig. Kom hier, neem mijn plaats in, en schiet de man, wanneer hij ook maar een enkele beweging mocht maken, zonder omslag een kogel door het hoofd! Heb jullie mij goed verstaan? Ik zal zelf wel eens gaan kijken!

De twee bandieten namen voor Raffles plaats met opgeheven revolver, terwijl een derde hem in de rug bedreigde, en Voljin liep met grote stappen over het smalle loopbruggetje, en verdween in het binnenste van de duikboot.

Toen hij ongeveer twintig minuten later weer te voorschijn kwam, had zijn gelaat een eigenaardige uitdrukking.

Hij schreed langzaam op Raffles toe, keek hem aandachtig aan, alsof hij tot in het binnenste van zijn ziel wilde lezen, en zei toen, met een doffe klank in zijn stem:

— Uw geld heb ik evenmin kunnen vinden, mijnheer de graaf. Wel echter heb ik ontdekt, dat het schip, dat u hierheen heeft gevoerd van een zeer eigenaardige constructie is, een inrichting die volkomen afwijkt van die van alle mij bekende duikboten, en het toeval wil, dat ik tijdens de oorlog als matroos aan boord van een Russische duikboot heb dienst gedaan! Ik ken Engelse, Oostenrijkse, Franse en Italiaanse duikboten, maar zo een als de uwe zag ik er nog nooit! Zou het nu niet beter zijn wanneer gij mij maar ronduit zei, wie gij werkelijk zijt? Wilt gij soms liever, dat ik u op de plaats laat neerschieten?

— Dat zou ik niet doen! gaf Raffles bedaard ten antwoord. Misschien zoudt gij er u zelf zeer door benadelen.

— Denkt gij dat, John Raffles? barstte Voljin plotseling uit. Ha, ik zie het aan je gelaat, ik heb de spijker op de kop geslagen! Wel, ik had het ook aanstonds moeten weten, dat jij onmogelijk iemand anders kondt zijn dan de man, die ons reeds enige maanden geleden zo fel bestreden heeft! Niemand anders ter wereld dan John Raffles kan een duikboot van deze inrichting bezitten! Wil je toegeven of niet, dat je John Raffles bent?

— Ik laat het geheel aan u over! antwoordde Raffles kalm.

— Zo? vroeg Voljin dreigend. Welnu, dan zul je over enige minuten opgehouden hebben te leven!

— En ik herhaal, dat gij er verkeerd aan zoudt doen, mij naar de andere wereld te zenden, hernam Raffles, zonder dat zijn stem enige aandoening verried. Want ik geloof, dat ik u de plaats zou kunnen aanwijzen, waar de Peruaanse kerkschat begraven ligt.

HOOFDSTUK IV

WAAR HENDERSON EEN WOORDJE MEESPREEKT

Het bleef enige tijd stil, nadat Raffles deze woorden gesproken had.

Voljin keek hem doorborend aan, maar Raffles doorstond die blik, zonder dat zelfs een wimper bewoog.

Toen vroeg de chef langzaam:

— Ken je de plek?

— Pardon, ik heb gezegd, dat ik geloofde, haar u te kunnen aanwijzen, antwoordde Raffles onverstoorbaar. Daar is enig verschil in, zoals gij mij zult moeten toestemmen.

— Het is goed! Wij zullen je de tijd geven, om je bewering waar te maken, je zult zien dat je niet met een onredelijk man te doen hebt; je krijgt een volle week tijd om je er van te overtuigen, of je vermoedens op waarheid berusten! Maar blijkt het dan, dat je je vergist hebt, dan volgt onverbiddelijk de dood.

— Ik zou kunnen zeggen dat ik de voorwaarden een weinig zwaar vind, maar het zou mij toch niet baten, hernam Raffles glimlachend. Ik aanvaard ze dus.

De aanvoerder der bandieten wendde zich tot enige zijner mannen, en beval kortaf:

— Bind hem, maar doe het goed, want we hebben niet te doen met de eerste de beste.

Met behulp van riemen en touwen werden de armen van Raffles op zijn rug bevestigd, en ook zijn polsen werden samengesnoerd.

Hij had Brand een snelle blik toegeworpen, als om de jonge man tot bedaardheid te dwingen, en deze verzette zich dan ook geen ogenblik.

Toen Raffles gebonden was, begon Voljin weer, terwijl hij zich tot zijn gevangene wendde:

— Wij nemen je met ons mee! Wat je makker betreft, hij blijft hier, onder goede bewaking natuurlijk, want ik vertrouw jullie niet bij elkaar!

— Zoals het u behaagt, zei Raffles sarcastisch. Ik hoop alleen maar dat gij geen berouw zult hebben van uw overdreven voorzichtigheid!

— Dat kun je aan mij overlaten, zei Voljin kortaf. Maar als je inderdaad John Raffles bent, en dat acht ik thans bijna zeker, want niemand anders beschikt over een duikboot als ik zoëven heb doorzocht, zonder resultaat overigens, dan verzeker ik je toch, dat ik en mijn mannen niet gelijk zijn te stellen met de Londense politie!

— Denkt gij? zei Raffles, terwijl hij de bandiet strak aankeek. Nu, des te beter voor u.

Hij knikte Brand toe, en liet zich toen, zonder enige weerstand te bieden, gevankelijk wegvoeren, maar niet dan nadat Voljin de drie mannen, die achter zouden blijven om Brand te bewaken, enige bevelen had gegeven, en ook niet dan nadat Raffles de jonge man op zachte toon enige woorden had toegevoegd in een volkomen onbegrijpelijke taal, die alleen verstaan werd door hem zelf en zijn beide trouwe metgezellen.

Voljin floot zijn hond, en een ogenblik later waren de vijf mannen en het dier uit het gezicht verdwenen.

Wat Brand betreft, hij was eveneens stevig gebonden, en vervolgens had men hem gedwongen, dicht bij de oever van de baai op de grond te gaan zitten.

Brand kende wel zoveel Russisch, dat hij begrepen had, dat hij hier zou moeten blijven, totdat Raffles de schat zou hebben aangewezen, en hij wist zeer goed, dat dit onmogelijk was.

Zijn hart was dan ook van ongerustheid vervuld.

Hij was vooral beducht voor het lot van Raffles dat niet twijfelachtig zou zijn, in geval er een week mocht verstrijken, zonder dat er op een of andere wijze hulp kwam opdagen.

En die hulp kon op het ogenblik slechts verleend worden door Henderson, die door een toeval niet aanwezig was, toen de overval plaats vond, die in dat geval wellicht een heel ander verloop zou hebben gehad.

De reden van zijn afwezigheid was al zeer eenvoudig.

Henderson was een hartstochtelijk roker, maar door een ongelukje was hij tijdens de laatste reis zijn pijp kwijt geraakt.

En met sigaren of sigaretten was de duikboot al zeer slecht uitgerust, bovendien zwoer de brave kerel bij zijn pijp, en een sigaret was hem een gruwel.

Nu had Raffles hem gezegd, dat er op het eiland, niet ver van de aanlegplaats van de boot enige exemplaren groeiden van een houtsoort uitstek

geschikt om er een pijp van te vervaardigen, vast, hard en tevens geurig, zals de ware liefhebber het niet beter kon verlangen.

Wat was dus natuurlijker, dan dat Henderson verlof had gevraagd, zich van een geschikte tak van de boom te mogen gaan voorzien, teneinde zich daaruit weer een pijp te vervaardigen.

Waarschijnlijk had hij de bomen welke hij zocht, niet spoedig gevonden, maar Brand overwoog, dat hij nu toch ieder ogenblik terug kon zijn, en hij vreesde zeer, dat Henderson in de hinderlaag zou lopen, vóór hij had gezien wat er aan de hand was.

Tersluiks nam hij zijn bewakers eens op.

Twee hunner waren niet boven de middelmaat, maar de derde was een zeer krachtig gebouwde man, met schouders als van een stier, en die zeker in lichaamskracht niet veel zou onderdoen voor Henderson, de reus.

Het zou al spoedig blijken, dat de ongerustheid van de jonge man ongegrond was...

Inderdaad had Henderson zich tamelijk ver moeten verwijderen van de plek, waar de duikboot een schuilplaats had gezocht, aler hij het kleine bosje van notenhout had gevonden, hetwelk Raffles hem had aangeduid.

En toen duurde het nog geruime tijd voor hij een knoestige tak, een zogenaamde vork had gevonden, geschikt voor zijn doel.

Door middel van het zaagje, dat zich in zijn zakmes bevond, zaagde hij het stuk tak af en stak dit in zijn zak.

Daarop aanvaardde hij welgemoed de terugweg, ondertussen zijn ogen goed de kost gevend, zoals Raffles hem had aangeraden, met zijn revolver onder het bereik van zijn hand; hij zou het wapen aanstonds kunnen gebruiken, wanneer dit nodig mocht zijn.

Hij bevond zich op ongeveer een honderdtal passen van de plek, waar hij Raffles en Brand had achtergelaten, toen hij eensklaps stilstond, en zijn ogen half dichtkneep, om beter te kunnen zien.

Toen ging hij bedachtzaam, zich zo diep mogelijk bukkend, nog een vijftigtal meter verder, en hield toen op nieuw stil.

— Maar voor de drommel, mompelde hij toen voor zich heen, het heeft er wel wat van of mylord en mijnheer Brand visite hebben gekregen! En ik kan niet zeggen, dat het bezoek er deftig uitziet. Goede hemel, wat een galgentronies! De kerels zien er een voor een uit, alsof zij het touw niet waard zijn, waaraan zij vroeg of laat zeker zullen worden opgeknoopt! Wel, dat moeten bepaald de schobbejakken zijn waarover mylord mij vannacht verteld heeft, en die hier komen graven naar een schat...

Hier brak hij zijn alleenspraak af, om zeer voorzichtig nog wat naderbij te kruipen; daarop liet hij zich plat in het gras neer, ten einde het groepje, hetwelk hij zoëven ontwaard had, grondig te bestuderen.

De zon stond reeds enige tijd aan de hemel, en goot nu haar stralen uit over de baai, die als zilver glansde, en die zelfs doordrongen tot in het bosje van laag kreupelhout, waarin de vier mannen, de gevangene en zijn bewakers gezeten waren. Er was reeds hitte in de lucht.

— Maar ik zie mylord niet, mompelde Henderson ongerust. En, mijnheer Brand is stevig gebonden. Dat ziet er heel lelijk uit. Henderson, man, dat komt er van, als je zo verlekkerd bent op een pijp tabak! Als er ooit iemand een lelijke pijp gerookt heeft, dan ben ik het zeker! Maar nu genoeg gepraat, ik zal moeten handelen! Laat ik eens een strategisch plan opmaken, zoals mylord dat noemt. Laat ik eens trachten, niet alleen mijn knuisten, maar ook mijn hersens te gebruiken. Ik heb mijn revolver, maar die kerels hebben er ook een, en al kan ik het eerste schot lossen, zij zullen misschien die weerloze mijnheer Brand een kogel door het hoofd jagen, vóór ik voor de tweede maal de trekker heb kunnen overhalen. Ik zal hen dus moeten verrassen, maar hoe? Als ik hen maar

dicht genoeg kon naderen, zonder dat zij het bemerkten, dan zou nog niet alles verloren zijn, want ik geloof wel dat ik het tegen die drie bandieten kan opnemen, al ziet die grote kerel er uit als en Hercules uit een kermistentje.

Henderson bleef nog even in beraad in dezelfde houding liggen, en toen vloog er een glimlach over zijn gelaat, en hij grinnikte zacht voor zich heen.

De plek, waar de drie Russen met hun gevangene gezeten waren, terwijl zij de rug hadden toegekeerd aan de stil naderbij sluipende Henderson, bevond zich aan het verre einde van een open plek, ongeveer twintig meter breed, en hierop had de reus zijn plan gebouwd.

Hij ging op zijn knieën liggen, en wikkelde behoedzaam het dunne, maar zeer sterke touw los, dat hem bij dergelijke zwerftochten slechts zelden verliet, omdat de ervaring hem had geleerd, het grote nut van een lang, sterk touw in te zien.

Het touw was bijna 25 meter lang, en ruimschoots voldoende voor 't doel, hetwelk Henderson zich gesteld had.

Hij maakte een lopende knoop aan het ene einde van het touw, rolde het toen losjes op, tot het in een grote, tiendubbele lus over de gespreide vingers van zijn rechterhand hing, greep het afhangende einde stevig in de linkerhand, en richtte zich toen zo zacht mogelijk op.

Zorg dragende, dat hij niet op een dode tak zou trappen, sloop hij voort tot hij de zoom van de open plek genaderd was.

Het volgende ogenblik moest de beslissing brengen.

Snel deed Henderson nog een ~~en~~ stappen voorwaarts, teneinde een vrije worp te hebben.

— Nu zullen wij eens zien, of ik mijn kunsten nog niet verleerd ben, van de tijd toen ik nog cowboy was in de pampa's van Brazilië.

Met vaste hand begon hij de lasso boven zijn hoofd te zwaaien, en de volgende seconde suisde het touw fluitend door de lucht.

Henderson had zijn worp uitstekend berekend.

De wijdgeopende lus viel neer over de hoofden van twee der bandieten, die dicht bij elkaar gezeten waren, in een druk gesprek met elkaar verdiept.

Vóór zij goed en wel wisten wat er geschied was, had Henderson het touw met een krachtige ruk aangetrokken, de beide hoofden botsten gevoelig tegen elkander, en de lus omknelde de halzen van de twee verraste rovers.

Zij werden achterover getrokken alsof een ontzaglijke windhoos over hen was heen getrokken, en in hun spartelende pogingen om zich van het wurgende touw te bevrijden, moesten zij hun revolvers loslaten.

Dit alles had nauwelijks een paar seconden geduurd.

De zwaargebouwde Rus, die een weinig van de anderen had afgezeten, was aanvankelijk zó verbluft, dat Henderson zijn vangst reeds een paar meter over de grond had gesleurd, voor de man begreep wat er te doen was.

Toen slaakte hij een dierlijk gebrul van woede, en zijn eerste beweging was, om zijn breed mes te trekken en daarmee het touw door te snijden, dat zijn beide kameraden dreigde te doen stikken.

Toen bedacht hij zich echter.

Hij stak het mes weer in de schede, en richtte zijn revolver op het hoofd van de weerloze gevangene.

Henderson echter, had bijtijds het gevaar gezien.

Met zijn linkervuist het touw steeds vasthoudende, trok hij met de rechterhand bliksemsnel zijn revolver uit de holster en vuurde op de bandiet, die op het punt stond Brand door het hoofd te schieten.

Het schot kraakte, maar de kogel trof slechts het wapen van de rover en verbrijzelde het in zijn hand.

Met een gebrul als van een wild dier trok de bandiet nu opnieuw zijn breed mes, en wilde zich daarmee op Brand werpen, maar Henderson was hem voor geweest.

Met een paar grote sprongen, de half bewusteloze bandieten, die hij zo knap-handig gevangen had, voorlopig aan hun lot overlatende, was hij bij de schurk, en donderde hem toe:

— Geen stap verder, of het is met je gedaan!

Het is niet zeker of de rover Engels verstond, maar in ieder geval sprak de revolver van Henderson een taal, die in alle landen ter wereld even goed wordt begrepen.

Hij stond althans stil, en zijn met bloed belopen ogen staarden Henderson met een woeste blik aan.

— Laat dat mes vallen! beval Henderson, terwijl hij naar het brede dolkmes wees, dat de rover nog altijd in de vuist geklemd hield.

Langzaam en als met tegenzin open-den zich de vingers, die de heft omvat hielden, en het moordwapen viel op de grond.

Henderson raapte het op, en wendde zich naar Brand, om snel de touwen door te snijden, waarmee de jongeman gebonden was.

Maar van het ogenblik dat hij over hem stond heengebogen, maakte de rover gebruik, zich met zijn volle gewicht op hem te werpen.

Hij slaagde er in de linkerpols van Henderson te grijpen, die het mes met de linkerhand hanteerde, en door de onverwachte schok vloog hem de revolver daarbij uit de hand.

Het volgende ogenblik rolden de beide reuzen over de grond.

Henderson begreep dat hij voor zijn leven vocht, want zonder pardon zou de bandiet niet alleen hem maar ook Brand doden, als hij mocht overwinnen.

De Rus lag boven op Henderson en trachtte, diens linkerpols nog altijd vasthoudend, met de rechterhand het heft van het mes te grijpen, waarvan het lemmet bij de val diep in de aarde was gedrongen.

Henderson had zich met inspanning van alle krachten zodanig weten te krommen, dat hij op zijn knieën was

komen te liggen, met de Rus als een zware last op zijn rug en nek drukkend.

Steunend van inspanning, wist hij zich nog verder op te richten, en met één sprong was hij op de been.

Maar nog altijd hield de Rus hem van achter omvat met zijn machtige armen, en zijn linkervuist omknelde nog altijd de pols van de hand, die het wapen vasthield, ofschoon Henderson alles in het werk stelde om het mes in de rechterhand te nemen.

Beide reuzen hijgden van inspanning en de aderen stonden op hun slapen als dikke koorden gespannen.

Maar eensklaps, met een verraderlijke beweging van zijn voet, wist de Rus Henderson te doen struikelen...

De reus trachtte zich nog staande te houden, maar daarbij werd zijn greep om het heft van zijn mes minder vast en het volgende ogenblik had de bandiet het lemmet met een laatste krachtinspanning en een gebrul van zegepraal hem ontrukkt.

Henderson voelde, dat zijn einde gekomen was, want tegen deze, met een breed mes gewapende man, zou hij met zijn vuisten niet kunnen beginnen.

Toch stelde hij zich te weer, ofschoon hij reeds op de grond lag, en de punt van het vlijmscherpe mes reeds eenmaal hem aan de arm had gewond.

De bandiet knielde op de grond, hief zijn rechter hand op, om hem de dodelijke stoot in de borst toe te brengen...

Nog eenmaal spande Henderson zijn laatste krachten in, en nogmaals rolden de beide worstelenden over elkaar.

Op hetzelfde ogenblik kraakte een schot...

De Rus slaakte een rauwe kreet en het mes ontviel zijn hand. Een straal

bloed gutste uit een wonde aan de slaap. Een lijkkleur verspreidde zich over het woeste gelaat, toen viel zijn lichaam plat neer.

Hijgend keek Henderson in het rond, om te zien wie dat bevrijdende schot had gelost.

Toen viel zijn oog op een der bandieten, die hij met de lasso gevangen had en die zich juist gereed maakte, met een door woede en haat vertrokken gezicht voor de tweede maal te vuren.

De man was blijkbaar uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en tersluiks naar de plek gekropen waar zijn revolver hem ontglipt was, teneinde Henderson met een goedgemikte kogel te treffen.

Door de onverwachte wenteling echter, diede worstelende lichamen hadden gemaakt, had de kogel, die Henderson had moeten doden, het hoofd van de rover doorboord.

Henderson bukte zich bliksemsnel en juist op hetzelfde ogenblik floot een tweede kogel over hem heen.

Tot een derde schot kreeg de schurk geen gelegenheid, want Henderson had zijn eigen wapen met een vlugge beweging weten te grijpen en hij miste niet zijn schot en trof de bandiet midden in het voorhoofd.

Henderson richtte zich op, wiste zich het zweet van het voorhoofd, overtuigde er zich van dat de derde bandiet nog altijd bewusteloos was en had in een ogenblik de touwen doorgesneden, waarmede Brand gebonden was.

En daarop kwam het hartgrondig over zijn lippen:

— Dat was nog maar juist op het nippertje, mijnheer Brand, als u het mij toestaat, om die opmerking te maken.

HOOFDSTUK V

OP HET SPOOR VAN JOHN RAFFLES.

Brand gaf geen antwoord, maar hij drukte de reus met kracht de hand en zijn lippen trilden, toen hij op zachte toon zei :

— Ik dank je, James. Je hebt mijn leven gered.

— Maar, mijnheer Brand, ik redde uw leven door het mijne te redden. Wat drommel, ik geloof dat ik het mijzelf heel kwalijk zou hebben genomen, als ik mij door die lelijke Rus aan het spit had laten rijgen. Goede hemel, wat een lelijkerd. Ik heb wel eens horen zeggen, dat men van de doden niets dan goeds mag zeggen, maar voor deze gorilla zal toch wel een uitzondering zijn toegelaten. En nu, mijnheer Brand, waar is Mylord ?

Brand maakte een moedeloos gebaar en antwoordde :

— Ik kan het je niet zeggen, James. Ik kan je slechts mijn vermoeden meedelen. Naar alle waarschijnlijkheid hebben de rovers Lord Edward naar dezelfde plek gevoerd, waar wij hen de vorige maal hebben bespied.

— Maar dan weet gij de weg, mijnheer Brand en dan zal niets gemakkelijker zijn dan daarheen te gaan en Mylord aanstonds te bevrijden, riep de reus op hartstochtelijke toon.

Maar Brand schudde het hoofd en zei op gedempte toon :

— Stel je dat niet al te gemakkelijk voor James, wij hebben je toch reeds gezegd, dat er daarginds minstens twintig rovers moeten zijn en naar alle waarschijnlijkheid nog meer, te oordelen naar de grootte van het schip,

waarvan wij de omtrekken hebben gezien.

— Al waren het er tweehonderd, mijnheer Brand, riep Henderson op woeste toon. Wij moeten er heen ; wij mogen toch niet dulden, dat Mylord daarginds in gevaar verkeert zijn leven te verliezen.

— Stel je gerust, James, dat gevaar dreigt nog niet onmiddellijk.

En nu deelde Brand de reus mee, wat er zoeven was voorgevallen en tevens het voorwendsel, hetwelk Raffles verzonnen had, teneinde enig uitsel te verkrijgen.

Henderson had met gebalde vuisten en gefronst voorhoofd toegelusterd en riep, toen Brand eindelijk zweeg :

— Het zij hoe het zij, mijnheer Brand, wij moeten aanstonds aan het werk gaan. Kunnen wij niet slagen met geweld, dan moet het met list. U bent schrander, u moet toch een plan kunnen uitdenken om onze meester te bevrijden.

— Ik zal mijn uiterste best doen, James, hernam Brand, maar ik geloof niet, dat wij iets zullen kunnen uitrichten, alvorens de duisternis zal zijn ingevallen ; maar natuurlijk moeten wij vóór die tijd hebben vastgesteld, waar de bandieten mylord gevangen houden. Kom, help mij eerst eens, die kerel goed te knevelen, die daar juist schijnt te bekomen van de gevolgen van de kennismaking met jouw lasso.

Inderdaad, ook de tweede bandiet was uit zijn bewusteloosheid ontwaakt en keek met verschrikte blikken om zich heen, tot zij met een uitdrukking

van afschuw gevestigd bleven op de twee lijken zijner gedode makkers.

De man werd in een ommezien met het touw machteloos gemaakt en daarop stevig aan een boomstam vastgebonden.

Hij verkeerde thans in de onmogelijkheid, Henderson en Brand op hun onderzoekingsstocht te volgen.

De lichamen der dode bandieten werden met bladeren en takken bedekt, en daarop maakten de twee mannen aanstalten zich op weg te begeven, ten einde het spoor van Raffles te her vinden.

Men zou zeer voorzichtig moeten zijn, want Brand begreep wel, dat een onverhoedse ontmoeting volstrekt niet tot de onmogelijkheden behoorde; Voljin zou Raffles zeker laten rondleiden, opdat hij de plek zou kunnen aanwijzen, waar volgens zijn bewering de Peruaanse schat zich moest bevinden.

Zij wapenden zich dus duchtig, met buks, revolver en dolkmes, overtuigden zich nogmaals, dat de gebonden bandiet zich niet zou kunnen bewegen en begaven zich op weg.

Maar nog hadden zij de zoom van het kreupelhout niet bereikt, of Brand stond eensklaps stil en legde zijn hand op de arm van Henderson, terwijl hij op zachte toon zei:

— Kijk daar ginds eens; daar naderen enige rovers, als ik mij niet vergis en zij hebben die rothond weer bij zich.

Brand had goed gezien; daarginds naderde een drietal mannen, blijkbaar tamelijk zwaar beladen met dekens en enige andere voorwerpen.

— Wat komen die schavuiten doen, mijnheer Brand? vroeg Henderson op grimmige toon.

— Ik vermoed, dat Voljin hen hierheen heeft gezonden, ten einde hun makkers, die hier blijkbaar moeten overnachten, dekens en eetwaren te gaan brengen.

— Dan hadden zij met heel wat minder bagage kunnen uitkomen, mijnheer Brand, want twee van de drie bandie-

ten zullen nooit meer behoefte hebben aan een deken en ook niet aan voedsel! En dat gele kalf of liever die mismaakte jakhals, die daar mee loopt, noemt u dat een hond?

— Spot er maar niet mee, James, waarschuwde Brand, die reeds zijn revolver ter hand had genomen. Dat dier is zeker weinig minder gevaarlijk dan een leeuw en minstens even bloed-dorstig. Ik geloof waarlijk, dat het dier reeds lucht van ons gekregen heeft en dat zou zeer noodlottig zijn, want als de bandieten ontijdig bemerken, dat wij in vrijheid zijn, valt ons gehele plan in duigen en zal het ons zeer moeilijk vallen, bij verrassing op te treden.

— Dan moeten wij dat monster kapot maken, vóór het ons verraden kan hebben, mijnheer Brand, riep de reus opgewonden uit.

— Dat klinkt in theorie heel mooi, James, maar in de praktijk zul je je revolver daarbij moeten gebruiken en dat maakt lawaai.

Intussen was het duidelijk, dat de bloedhond de beide mannen geroken had.

Het dier stond stil, met opgeheven kop en snuffelde met wijd gesperde neusgaten. Toen kwam het op een gestrekte draf juist naar de plek gelopen, waar de beide mannen stonden, weggedoken achter een dicht bosje struikgewas, vanwaar zij de naderenden hadden kunnen bespieden, zonder zelve te worden gezien.

Dat zou echter niet lang meer kunnen duren, want ieder ogenblik kon de hond hen in het oog krijgen en hun tegenwoordigheid door een luid geblaf verraden.

In gebogen houding wachtten de beide mannen de komst van het monster af, welke zij onmogelijk konden beletten, zonder door een schot het geheim van hun bevrijding prijs te geven.

En dan zouden zij zeker in de minderheid zijn, want de bandieten waren eveneens met geweren gewapend en zij waren met hun drieën.

had het bosje bereikt, waarin hij onder een woedend gegrom doordrong.

Er viel niet meer aan te twifelen; het dier had de aanwezigheid der twee mannen geroken.

Het volgend oogenblik wierp het monster zich op Henderson, die vooraan stond en trachtte zijn vreselijke tanden in de hals van de reus te begraven.

Maar Henderson doorstond de schok. Hij had reeds dadelijk zijn breed jachtmes getrokken, zodra hij de bloedhond zag komen aansnellen en met al de kracht die in hem was plofte hij het brede lemmet in de borst van het woest dier.

Onmiddellijk verslaptte de greep van het monster. Zwaar viel het lichaam op de grond neer en de tanden knarsten in een laatste gerochel over elkander. Een stroom bloed vloeide uit de gapende wonde, de geweldige poten strekten zich nog eenmaal en toen blies de hond de laatste adem uit. Het mes had hem het hart doorboord.

Brand, die zijn revolver reeds op het monster gericht had, om ten koste van alles de reus te redden, liet het wapen weer zakken en zei op zachte toon:

— Dat heb je knap gedaan, James. Nu bestaat de kans, dat wij die rovers de baas kunnen worden.

— Daar twijfel ik geen oogenblik aan, mijnheer Brand, zei de reus meesmuilend. Zij zullen hun plezier aanstonds wel opluchten.

Dadelijk maakte Brand een veldtochtplan op.

De twee mannen zouden zich verschuilen in de onmiddellijke nabijheid van de dode hond, die de Russische rovers stellig op hun weg naar de duikboot zouden moeten passeren en hen overvallen, wanneer zij halt zouden houden, verrast door dit onverwachte schouwspel.

Zij doken dus achter een dicht bosje weg, de revolver in de vuist, in afwachting van de komende dingen.

Na verloop van enige minuten kraakten de takken onder de voetstappen der naderende rovers.

Het volgend openblik had de eerste, een boom van een kerel, het kadaver van de hond gezien. Hij stond verrast stil en riep toen op gedempte toon:

— Iwan, kom hier! Wil je dadelijk hier komen, kreng! Wat lig je daar als een lui varken. Denk je dat je alles mag doen, omdat je baas er niet is?

Tot verbazing van Brand had de man, die deze woorden op ruwe toon uitte, in het Engels gesproken.

Hij had een breed gelaat, voor een groot deel verborgen door een warrige, koolzwarte baard, grijsblauwe ogen en een lage, rechte neus; hij geleek in het minst niet op zijn medeplichtigen, die een geprononceerd Moscovitisch type hadden.

De hond bewoog zich niet en de rover boog zich ongerust over het lijk heen. Het volgend oogenblik richtte hij zich verschrikt weer op en riep:

— Verduiveld, Iwan is dood! Wie heeft 'm dat geleverd?

— Ik! klonk een zware stem en bijna tegelijkertijd sprong Henderson over-eind en bracht de verraste bandiet een zo zware slag op het hoofd toe met de kolf van zijn revolver, dat de man met een gesmoorde snik achterover stortte en roerloos bleef liggen.

De twee anderen waren naderbij gekomen, maar vóór zij hun geweer van de schouder konden rukken, had Henderson zijn revolver in de holster stekend, hen reeds in de borst gegrepen en met zoveel kracht tegen een boomstam geduwd, dat zij naar adem snakten en blauw in het gelaat werden.

In een oogwenk had Brand nu de twee bandieten gebonden en hij lachte wat om hun luid gebrul, dat zeker bedoeld was, hun makers bij de landingsplaats te waarschuwen.

Toen dit geschied was, bemoeide Brand zich met de zwaar gebouwde kerel, die er tamelijk lelijk aan toe was.

— Je hebt hem een zware deuk in het hoofd geslagen, James, merkte Brand op. Daar zal hij wel een paar weken mooi mee zijn.

— Mocht dat niet, mijnheer Brand ? vroeg de reus bedremmeld, terwijl hij de jonge man verlegen aankeek.

— Het moest wel, James, antwoordde Brand glimlachend. Als wij hun niet vóór waren geweest, dan zouden wij op dit oogenblik waarschijnlijk niet met elkander spreken, maar reeds met een kogel hier liggen uitgestrekt !

— Dat dacht ik ook al, mijnheer Brand, hernam de reus trouwhartig. En wat zullen wij nu met die kerel beginnen, die er helemaal niet als een Rus uitziet ?

Brand dacht een oogenblik na en antwoordde toen haastig :

— Daar valt mij iets in, James. Die man is bepaald een Engelsman, een Amerikaan of een Australiër. Hij is bijna even groot als jij en als ik mij niet vergis, bevinden er zich in de geheime schuilplaats aan boord van de « Bruinvis » nog enige baarden, pruiken en knevels, die ons nu uitstekend te pas kunnen komen. Ik zal van jou een prachtige rover maken en in de duisternis zal men het onderscheid met die kerel hier in het geheel niet opmerken, ten minste niet voor het te laat is. Wat dunk je daarvan ?

De reus krabde zich even achter de oren, zette een bedenkelijk gezicht en antwoordde toen :

— Als het bepaald niet anders gaat, mijnheer Brand, dan schik ik er mij natuurlijk in, maar ik heb altijd een hekel gehad aan mannen met zwarte baarden, dat is zeker nog uit de tijd van professor Shydrift, de doodsvijand van Mylord, die zijn misdadig leven op het schavot heeft beëindigd. Die had in het begin ook zo'n zwarte baard. En dan, ik versta immers geen woord van dat koeterwaals, dat die schurken met elkaar spreken.

— Dat is het geringste bezwaar, James, hernam Brand. Die man hier scheen het Russisch ook niet bijster goed machtig te zijn, anders had hij zich wel van die taal bediend om zijn makkers te waarschuwen, toen hij het kadaver van de hond vond. Trouwens, het zal minder op praten dan op slaan aankomen, en dat is je toch zeker wel toevertrouwd.

— Dan is alles in orde, mijnheer Brand en wij kunnen dadelijk aan de arbeid gaan, riep de reus uit, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde en zijn armspieren deed opzwellen. Waar zullen wij die kerels allemaal laten ? Wij hebben nu al vier van die vuiligheden bij elkaar.

— Wij zullen er één hier laten, op veilige afstand van zijn kameraad en de twee anderen zullen wij aan boord van de duikboot opsluiten, zodat er van ontsnapping geen sprake kan zijn.

Aldus werd gedaan.

Nadat de rovers naar de duikboot waren overgebracht en daar in een der berghokken waren opgesloten, zocht Brand in de geheime kast, naar een geschikte baard en pruik. Deze bleken Henderson zodanig te veranderen, dat er nog slechts weinig aan zijn gelaat te doen viel om hem op de gewonde zee-rover te doen gelijken, wat gelukte.

Brand wreef zich de handen, terwijl hij zijn werk bekeek en zei vergenoegd :

— Je bent als het ware een echte zee-rover James. Het zal nu heel gemakkelijker gaan, de bandieten die nu nog over zijn, baas te worden. Maar eerst gaan wij wat eten.

De twee mannen aten dus haastig wat van hun voorraad en alvorens de duikboot te verlaten, verborgen zij ook de loopplank. Het was toen halfdrie in de namiddag.

HOOFDSTUK VI

HET KAMP DER RUSSISCHE ZEEROVERS

Henderson en Brand liepen snel, maar toch met de uiterste behoedzaamheid voort. Brand overwoog bij zichzelf dat men in het kamp der rovers wel spoedig ongerust zou worden over het uitblijven der rovers, die zij totnogtoe onschadelijk hadden gemaakt. In zeker opzicht echter zou die ongerustheid misschien goede gevolgen kunnen hebben, want allicht zou Voljin het besluit nemen, andere mannen uit te zenden.

De beide mannen hadden de afstand, die hen van het kamp scheidde, bijna voor de helft afgelegd, toen Henderson eensklaps stilstond en zei:

— Daar komen er al weer een stelletje aan, mijnheer Brand en ditmaal een hele troep. Lieve hemel, wel twintig man, bijna allen met geweren gewapend.

De beide vrienden verscholen zich dadelijk

Er verliepen enige minuten en toen riep Brand eensklaps uit:

— Maar, Mylord bevindt zich in hun midden.

— Gij hebt gelijk, mijnheer Brand, en de schurken hebben hem de armen op de rug gebonden.

Brand en Henderson hadden zich plat voorover geworpen, bevreesd, dat zij ieder oogenblik konden worden ontdekt, maar gelukkig trokken de rovers voorbij, zonder hen op te merken.

En toen zij bijna buiten het bereik van hun stemmen waren, liet Brand de eigenaardige kreet horen van de uil.

Raffles had slechts even het hoofd omgewend, en daarop liep hij schijnbaar onverschillig voort.

Brand wist nu, dat hij Raffles had gewaarschuwd. Het werd nu de zaak, de

grootste voorzichtigheid in acht te nemen, want zij naderden nu de plek, waar de vorige avond het kampvuur had gebrand. In gebukte houding, de revolver tot vuren gereed, baanden zij zich een weg door het bosje tot zij de zoom ervan bereikt hadden en hun blikken konden richten over de baai.

Het eerste wat zij zagen, was een eigenaardig schip, hetwelk Brand onmiddellijk als een Amerikaanse duibootjager herkende.

De meeste dezer schepen hadden de wateren der Verenigde Staten nooit verlaten en waren omgebouwd voor verschillende doeleinden. Maar na de verkoop had niemand er oog op kunnen houden, zodat het best mogelijk was, dat er enkele in verkeerde handen waren geraakt. Dit bleek thans duidelijk.

Met de verreijker kon Brand nu duidelijk zien, dat er op het dek van de duikboot twee heen en weer liepen.

Bij het vuur zaten nog slechts drie mannen; de overige rovers schenen het er allen op gezet te hebben, er bij aanwezig te zijn, wanneer hun gevangene de plek zou aanwijzen, waar volgens hem de schat begraven was.

Brand bekeek dit alles gedurende enige oogenblikken en hij moest bij zichzelf bekennen dat de gelegenheid al zeer schoon zou zijn, om hier een opruiming te houden.

Toch dacht hij er niet aan, thans een overval te wagen, want hij begreep, dat Voljin door woeste wraakzucht bezeten, als hij het lot van zijn mannen ontdekte, Raffles zeker onmiddellijk ter dood zou laten brengen.

De twee mannen waren een weinig verder gegaan, teneinde het kampvuur zo dicht mogelijk te naderen, toen in de verte takken kraakten : enige ogenblikken later keerde de troep bandieten welke Brand en Henderson zoeven gezien hadden, met Raffles in hun midde naar het kamp terug.

De twee bespieders doken onmiddellijk weer neer en zorgden dat zij op een veilige afstand bleven en toch dicht genoeg bij, om te kunnen waarnemen wat er in het kamp voorviel.

De meeste rovers wierpen zich op de grond, kozen zich een goed plaatsje uit bij het vuur en wachtten, zich de tijd kortend met roken, zingen en drinken, het tijdstip af waarop het wild aan het braadspit gaar zou zijn.

Langzaam verstreek de tijd, de zon daalde naar de kim en over een uur zou zij geheel verdwenen zijn.

Het uur verstreek zonder dat er zich iets bizonders voordeed. Alleen hadden Brand en Henderson kunnen zien, dat men de armen van Raffles had losgemaakt, ten einde hem de gelegenheid te geven iets te kunnen eten van het gebraad, waarvan men hem een stuk had toegeworpen.

Raffles scheen zich om deze handelwijze echter zeer weinig te bekommeren en hij at blijkbaar met de grootste smaak, zonder zich in het minst te overhaasten en Brand meende door zijn kijker te hebben opgemerkt, dat Raffles, met een glimlach om de lippen, een gesprek voerde met Voljin, de chef der bende.

Eindelijk verdween de zon onder de kim en bijna onmiddellijk viel de schemering, die reeds een half uur later zou zijn overgegaan, in volkomen duisternis.

Voorzichtig kropen de beide mannen naderbij en nogmaals liet Brand de klagende roep van de uil horen.

Brand zocht de plek op, waar Raffles en hij zich reeds de vorige avond hadden bevonden en die het dichtst bij het vuur was gelegen. Hij bevond zich nu ongeveer 20 meter van de zoom van het bos en de duisternis was reeds

gevallen, toen er zensklaps een gedaante voor Henderson oprees, die hem, vóór hij op iets verdacht was, beide armen om de hals sloeg en hem een vurige kus op de lippen drukte.

Met een gebaar van afschuw stiet Henderson de gedaante van zich af, want hij had in het schijnsel van het kampvuur, dat tot hier doordrong, de trekken herkend van de jonge man, die enige uren geleden het spit had gedraaid.

— Wat is dat Jack ? vroeg een verwijtende, zachte stem. Mag ik je geen zoen geven om je te verwelkomen ? Waar heb je toch al die tijd gezeten ? Voljin is zo ongerust geweest.

Weer voelde Henderson een paar armen om zijn hals en hij had de grootste moeite een kreet van verbazing te weerhouden ; de rover was een vrouw. Beter gezegd, het was een jong meisje, zeker niet ouder dan een jaar of zeventien.

De toestand was voor de reus zeer kritiek. Hij begreep, dat de avonturierster hem had aangezien voor de rover, die hij zelf had neergeslagen en als zij hare vergissing bemerkte, of wanneer zij hare vergissing bemerkte, of wanneer zij de aanwezigheid van Brand bespeurde, konden de gevolgen wel eens zeer ernstig zijn.

Hij wist nog niet, wat hij zou doen, toen dezelfde vleierende stem weer in zijn oren klonk en zei :

— Ik ben zo blij dat je er bent, Jack. Kom gauw mee, ik heb een goede portie voor je bewaard. Wij zullen ze samen heel alleen opeten ; ver van de anderen, vindt je dat niet een goed idee ?

Op dat ogenblik was het besluit van de reus genomen. Hij aarzelde niet langer, hij wilde de gelegenheid aangrijpen.

Hij begreep dat Brand, die op slechts weinige passen afstand snel achter het struikgewas was weggedoken, het gesprek moest hebben gehoord en hem zeker aanstonds zou volgen.

De gelegenheid was inderdaad te schoon om er niet aanstonds gebruik van te maken. Hij kuchte dus luid, om de opmerkzaamheid van Brand te trekken, waarna de onbekende schone, die jas, broek en waterlaarzen droeg, om haar revolver niet te vergeten, de rechterarm om zijn middel sloeg en haar hoofd tegen zijn borst vlijde. Aldus begaven de «geliever» zich met langzame schreden in de richting van het kampvuur.

De rovers scheren zich reeds verzadigd te hebben en enigen hunner hadden de wodkaflles al duchtig aangesproken. Zij hieven even het hoofd op, toen de gewaande Jack met zijn minnares voorbijging, maar niemand koesterde ook maar een ogenblik wantrouwen; de zwarte baard en pruik deden uitmuntend hun plicht.

Voor Brand was de zaak vrij wat moeilijker, want eenmaal in de lichtkring van het vuur gekomen, durfde hij niet verder gaan en hij was dus wel genoodzaakt de zoom van het bos te volgen en te trachten Henderson niet uit het oog te verliezen.

Tenslotte scheen het verliefde meisje een gunstig plekje te hebben gevonden, waar zij zich neerliet, de reus bij de hand naast zich neertrekkend.

Beiden waren thans op ongeveer tien meter van het vuur gezeten, dat een grote hitte uitstraalde en hun gezichten waren slechts vaag verlicht.

— Waar blijft nu dat lekkere hapje? vroeg Henderson op brommende toon.

— Nu, dan zal ik gauw wat voor je

gaan halen, dan kom je misschien wat meer in je humeur.

Hierop had Henderson gewacht.

Zijn scherp oog had in de duisternis, afstekend tegen de lichtere hemel, de gedaante herkend van Raffles, wiens armen nog ongeboeid waren, maar door twee der rovers bewaakt werd.

In een ommezien was hij opgesprongen en bij het kleine groepje.

En tegelijkertijd greep hij de beide bandieten ieder met een vuist bij de hals en sloeg hunne hoofden met zoveel kracht tegen elkaar, dat zij, zonder een enkele kreet te slaken, als zoutzakken neerploften.

In een ommezien had Henderson zijn mes getrokken en op de tast de touwen doorgesneden, die de enkel van Raffles bijeengesnoerd hielden en hielp hem opstaan.

Het bleek dat Raffles zich slechts hinkend kon bewegen. Henderson stond een enkel ogenblik in beraad. Toen am hij Raffles in zijn sterke armen op en droeg hem zo snel hij kon onder de bomen van het bosje.

Brand had geen oog van het gehele voorval afgehouden en snelde hen achterna. Vijf minuten later waren zij in veiligheid in het dichtste van het bos en Raffles had er op gestaan, dat Henderson hem op zijn voeten zou neerzetten.

Raffles wreef zijn enkels duchtig enige malen, beet zijn tanden op elkaar en zei:

— Ik kan nu niet toegeven aan een beetje lichamelijke pijn, jongens. Als de maan naar onze duikboot!

HOOFDSTUK VII

BLI GEBREK AAN BROOD...

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen de «Bruinvis» geruisloos onder water gleed, nadat de gevange-

nen aan wal waren gebracht.

De duisternis had hun plannen ten zeerste begunstigd; het had blijkbaar

niet lang geduurd vóór het jonge meisje de reden van de verdwijning van haar gewaande minnaar had doorgrond, en de ontvluchting van de gevangene had ontdekt.

Zodra de «Bruinvis» de baai was uitgevaren, vroeg Brand aan Raffles, die het stuurwiel hanteerde :

— Wil je mij nu eindelijk eens zeggen, Edward, wat je voornemens bent ?

— Ik ga een bezoek brengen aan Voljin, Charles.

— Maar, mijn hemel, wat wil je van hem ?

— Meer dan je denkt. Ik heb mijn oren goed opengezet ginds in het kamp, en ik heb vernomen dat zich de kas van de heren rovers, als ik het zo noemen mag, aan boord van de Amerikaanse duikboot bevindt, die tussen haakjes dezelfde is als die, welke reeds verscheidene koopvaardij-schepen van hun lading beroofd en daarna tot zinken heeft gebracht. Als ik je zeg dat er voor minstens 300.000.000 roebel aan diamanten en andere edelstenen aan boord zijn : dat is volgens de huidige koers toch nog altijd wel ruim 100.000 pond sterling.

Intussen voer de duikboot langzaam om het eiland heen tot zij eindelijk de tegenovergestelde zijde bereikte en voer toen, omstreeks een meter onder water, behoedzaam de baai binnen, waar de Amerikaanse duikbootjager, thans tot kaperschip geworden, nog altijd voor anker lag.

Een ogenblik later evenwel bemerkte Brand lichten aan boord van het kaperschip, die zich snel heen en weer schenen te bewegen. Hij maakte er Raffles, die aan het stuurwiel stond, opmerkzaam op. Deze fronste het voorhoofd en zei :

— Ik geloof waarlijk dat wij juist bijtijds komen, als het al niet te laat is. Naar het schijnt, wil Voljin de buit aan land brengen, daar zijn schip geen veilige bergplaats meer oplevert, nu «De Bruinvis» weer vrij onder en boven de zee walkt. Laten wij ons haasten. James, op je post ! Wij hebben een ap-

peltje met die heren te schillen !

Aan de zijde waar de « Bruinvis » zich bevond, waren vier mannen bezig een kleine sloep uit te zetten, die ruimte bood voor zes personen.

De sloep bereikte nu de oppervlakte van het water en aanstonds daalden twee mannen er langs de valreep, niet zonder moeite, in neder, want ieder van hen droeg een zware vracht op de schouders.

Ofschoon het onmogelijk was de geelastrekken te onderscheiden, meende Brand, naar de gestalte te oordelen, Voljin in de eerste man, die in de boot klom, te herkennen.

De kisten of koffers werden op de bodem van de sloep geplaatst, waarna er nog drie mannen in af daalden, waar er een eveneens een zware vracht droeg.

De man, die voorin zat, nam een bootshaak en duwde de sloep van de voor anker liggende duikbootjager af, waarop twee andere mannen de riemen grepen en de sloep naar land begonnen te roeien.

— Opgelet ! riep Raffles.

Hij had het stuurwiel met vaste hand gegrepen, draaide een klein handwiel om en aanstonds schoot de «Bruinvis» snel door het water en voer in een grote boog door de baai, totdat zij zich geplaatst had tussen de kust en de roeiboot.

Raffles hield het oog door een der oculairen strak op de boot gevestigd en gaf een bevel. De « Bruinvis » nam als het ware een aanloop, schoot schuin door het water, rees een ~~on~~ oogenblik met de voorsteven boven de oppervlakte uit en trof de sloep juist in het midden, terwijl zij haar uit het water oplichtte en in twee stukken deed neervallen.

Een ogenblik later spartelden alle opvarenden in het water, maar van de kisten en koffers was volstrekt niets meer te bespeuren ; zij lagen reeds op de bodem van de baai, buiten het bereik van de zeerovers.

Een stuk van de sloep kwam weer boven, en een der bandieten, die blijkbaar slecht of niet kon zwemmen, klampte er zich aan vast, schreeuwend en vloekend. De anderen echter zwommen naar de oever, die zij tamelijk spoedig bereikten.

Raffles bleef nog een ogenblik naar het wrakstuk van de sloep kijken, overtuigde zich, dat de opkomende vloed het naar het strand dreef, dat zich op nauwelijks vijftig meter afstand bevond en liet toen de «Bruinvis» zachtjes tot op de bodem neerdalen.

Raffles liet dus geen tijd verloren gaan. Hij en Brand staken zich onmiddellijk in hun duikerpakken.

De beide mannen hadden een zeer krachtige elektrische lamp meegenomen, waarvan het glas door een stevig netwerk van ijverdraad was beschermd en zij verschaften zich licht, door de draad van deze zogenaamde looplampen in verbinding te brengen met een stopcontact, dat zich aan de buitenzijde van de boot bevond, ter hoogte van de ronde deur der schutkamer.

Er verspreide zich een licht, helder genoeg om op een afstand van ongeveer vijf meter te kunnen zien, maar toch onzichtbaar voor degenen die zich aan boord van het kaperschip bevonden. Zij hadden nog geen tien minuten behoeven te lopen, of reeds ontdekte Brand een withouten kist, met touwen hengsels, die nog pas zeer kort in het water kon hebben gelegen en bijna op hetzelfde ogenblik vond Raffles een ander gedeelte van de buit.

Zonder moeite en geholpen door een natuurlijke wet, die het gewicht der kisten schijnbaar deed afnemen, droegen zij de buit naar de schutkamer, duwden ze in de tunnel, sloten de deur weer en gaven Henderson het sein, eenvoudig door op de stalen oppervlakte van de duikboot te kloppen, hetgeen een sterk dreunend geluid veroorzaakte zodat de reus niet anders te doen had dan de tweede deur te openen, het water te laten wegvloeien in de tank, waaruit het later zou worden

weggepompt en de kisten naar zich toe te halen.

Nog een kwartier zoekens en toen hadden Raffles en Brand ook de derde kist ontdekt en in veiligheid weten te brengen.

De lampen werden afgeschroefd, een voor een kropen zij door de schutkamer naar binnen, de deuren werden zorgvuldig gesloten, het water werd buiten de boot gepompt en de beide vrienden konden elkaar glimlachend de hand drukken, nadat zij zich weer van hun helmen en duikerpakken hadden ontdaan.

Raffles lachte tevreden en zei :

— Ik weet niet of wij hier nog ooit de Peruaanse kerkschat zullen vinden en ik twijfel er zelfs aan, maar in ieder geval worden wij ruimschoots schadeloos gesteld door de rijke inhoud van deze drie kisten. En nu dat kaperschip vernietigd.

De boot rees weer naar de oppervlakte, en schier zonder enig gerucht gleed de «Bruinvis» naar het kaperschip. Het was duidelijk, Voljin had het gevaar ingezien en wilde ten koste van alles trachten, zelfs met achterlating van zijn buit, dit eiland verlaten, alvorens zijn schip hem ontnomen kon worden.

Hij moest alle gevolgen voorzien, welke zouden voortvloeien uit een gedwongen verblijf op het eiland; vroeg of laat zou een grote politiemacht landen, om hem en zijn medeplichtigen gevangen te nemen. Raffles liet geen tijd verloren gaan.

De klep van de ingangstoren werd haastig geopend en Henderson klom als een kat op het lage dek van de duikbootjager.

En vóór de beide mannen, die er de wacht hadden moeten houden, goed en wel wisten wat er met hen geschiedde, had de reus hen beet gepakt en met kracht tegen het dek gedrukt.

Het volgende ogenblik beschreven de twee Russen een wijde boog door de lucht en vielen op enige meters afstand van hun schip in zee. Met kracht

tige slagen, alsof de duivel hen op de hielen zat, zwommen zij naar de kust.

Henderson echter begaf zich dadelijk weer aan boord van de « Bruinvis », sloot de ingangstoren en nam zijn post weer in. Onmiddellijk dook de « Bruinvis » onder water, beschreef een cirkel en stortte zich toen als een stier met gebogen kop op het kaperschip.

De schok wierp de drie mannen bijna van de been, toen de spitse ram van de duikboot in de romp van de duikbootjager drong; maar het onderzese vaartuig hield zich uitstekend.

Raffles liet de schroef dadelijk achteruit slaan, de duikboot maakte zich vrij en op hetzelfde ogenblik begon het kaperschip zo snel te zinken, dat de « Bruinvis » zich moest haasten, om buiten de zuiging te geraken, die door het snel zinkende schip veroorzaakt werd.

Honderd meter verder rees de « Bruinvis » weer aan de oppervlakte, en Raffles stelde het zoeklicht in werking, dat met zijn verblindend licht de baai daghelder verlichtte.

Van het kaperschip was reeds niets meer te zien dan het bovengedeelte van de korte pijp en de kleine mast op de voorsteven. Binnen enkele minuten zou het vaartuig geheel onder de oppervlakte der golven verdwenen zijn.

De mannen in de barkas hadden opgehouden met roeien, want blijkbaar zagen zij het vruchteloze van hun poging in. Daarop deden zij het enige wat zij konden doen; zij roeiden weer naar het eiland terug.

Brand, die dit alles vol aandacht had gadeslagen, wendde zich tot Raffles en vroeg:

— Nu gaan wij toch zeker voor goed heen?

— Wij hebben uit het oog verloren, dat deze dagen een schip uit Tahiti hier komt binnenvallen, met leden van het schatgravers Syndicaat aan boord.

— Welnu, wat zou dat?

— Dat vraag je nog? Begrijp je dan niet dat de zeerovers zich tot iedere prijs zullen willen meester maken van elk zeewaardig vaartuig, dat hun in handen komt? Zij zullen zich in een hinderlaag leggen, zij zullen de niets vermoedende Fransen overvallen, zij zullen er niet voor terugdeinzen om alle schepelingen tot de laatste man te vermoorden en met het aldus veroverde schip zouden zij de vlucht nemen. En daarom, Charles, blijven wij hier, totdat het schip uit Tahiti in het gezicht zal zijn en ik de kapitein heb kunnen waarschuwen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Rumoer in Cromwellstreet

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val
 2011. — Raffles en Amor
 2012. — Nicholson juicht te vroeg
 2013. — De Broeder van Nicholson
 2014. — Avontuur in België
 2015. — De Moord in Kamer 13
 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt
 2022. — De Waanzinnige
 2023. — De gestolen claim
 2024. — De Bergduivel
 2027. — Het Geheime Document
 2028. — De Redding van «Goudhaar»
 2029. — «Goudhaar»
 2030. — De Smokkelkoningin
 2031. — De Misdaad in de trein
 2032. — De Revue-Girl
 2033. — Professor Shirley
 2034. — De Kit van Wong Li
 2035. — De Gewaande Radjah
 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
 2037. — De Duivels van de Gele Zee
 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
 2039. — Vijftig tegen één
 2040. — Ilona, de avonturierster
 2041. — De Kelder des Doods
 2042. — De onverwachte terugkeer
 2043. — Rode Bill krijgt een lesje
 2046. — Het Juweel van Prins Omar
 2047. — Gevaarlijk spel
 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
 2049. — De Bende van Myra Bonati
 2050. — Merry-Kid de verkiikker
 2051. — Het Verlaten Slot
 2052. — De Riolen van Parijs
 2053. — Rovers en Verraders
 2054. — Een documentenjacht
 2055. — De Verijdelde Ontvoering
 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
 2057. — Een Mislukte Samenzwering
 2058. — De Kool des Doods
 2059. — Jacht op Fortuin
 2060. — De Gouden Wisselbeker
 2061. — Een Fatale Vrouw
 2062. — Een moderne Blauwbaard
 2063. — Een Geheimzinnige Moord
 2064. — Een Spaans Drama
 2065. — Een merkwaardige diefstal
 2066. — Spoken op Marshy Manor
 2067. — Chantage en Hypnose
 2068. — De Lokstem van het Goud
 2069. — Het Geheim van de Boekenkist
 2070. — Het Revolutie Complot
 2071. — Het Verlaten Huis
 2072. — Het Spel met de Dood
 2073. — Het Verstoorde Feest
 2074. — Russisch Goud
 2075. — Een Moderne Robinson
 2076. — De Moord in Fenchurch Street
 2077. — Het Vloolwonder
 2078. — De Raadselachtige Moord
 2079. — Een Avontuur in China
 2080. — De Verborgene Schat
 2082. — De Bende van de Gouden Ster
 2083. — Sensatie in de Opera
 2084. — De Folterkelder
 2085. — De Bedrieger bedrogen
 2086. — De Geheimen van Parijs
 2087. — Speelzucht en Misdaad
 2088. — De Diamanten Spin
 2089. — Een duivelse Uitvinding
 2090. — Parijse Autobandieten
 2091. — Het Trio Desmond
 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
 2093. — Als het Goud lokt
 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten</p> | <p>2095. — Wie was de Derde Man?
 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
 2097. — De Ontvoerde Diplomaat
 2098. — Rumor om de Derby
 2099. — Gevaren van de Wereldstad
 2100. — Moderne Piraten
 2101. — Het Filmkasteel
 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 2103. — Een Onderaards Drama
 2104. — De Verzonken Metropolis
 2105. — De Vreemde Chauffeur
 2106. — De Moord in het Cabaret
 2107. — De Negende Steen
 2108. — Onraad in Hollywood
 2109. — Ossenkop; gang 5
 2110. — De Bende van de «De Ratten»
 2111. — Het Avontuur in Hollywood
 2112. — De Bende van de Gouden Spin
 2113. — Irma Sandrina
 2114. — In de val gelokt
 2115. — Om een kwart miljoen dollars
 2116. — De Giftgas-centrale
 2117. — Een mislukte ontvoering
 2118. — De Verdwenen Kleindochter
 2119. — Helicopter-bandiet
 2120. — De Verraderlijke Huisknecht
 2121. — Vrouwelijk Lokaas
 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 2123. — In het Hol van de Leeuw
 2124. — Een Patient verdween
 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 2126. — De pseudo uitvinder
 2127. — De Zwarte Kaper
 2128. — Moderne Schatgravers
 2129. — Liefde en Kunst
 2130. — De Moord in Kew Gardens
 2131. — De Tijdbom
 2132. — Antiquiteiten en Liefde
 2133. — De Verijdelde Ontvoering
 2134. — Drie Hotelratten
 2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
 2136. — De Bloedraad
 2137. — Een merkwaardig Duel
 2138. — Giftgasbandieten
 2.139. — Een wanhopige ontsnapping
 2.140. — De Erfenis der Caraïben
 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
 2.142. — Het einde van een schurk
 2.143. — In het barre Noorden
 2.144. — Misdadige Onschuld
 2.145. — De Duivel in de Vrouw
 2.146. — Het Spook van Sèvres
 2.147. — De Dubbelganger
 2.148. — Onraad op Drummond Hall
 2.149. — Amor en Juwelen
 2.150. — Het geheim van de Grot
 2.151. — Bernadette's Geheim
 2.152. — Diamanten en Liefde
 2.153. — Goud onder de Golven
 2.154. — Het Geheim van de Grafkelder
 2.155. — De Vrouw in het rood
 2.156. — Het debuut van Conny Campbel
 2.157. — Een voordelig zaakje
 2.158. — Een duivels complot
 2.159. — De verliefde Juwelier
 2.160. — Het Raadsel van King Charles Street
 2.161. — Een Corsicaans Avonturier
 2.162. — Het Schatkamereiland
 2.163. — Rumor in Cromwellstreet</p> |
|--|--|

IN VOORBEREIDING :

2164. — In het hol van de leeuw
 2165. — Waar het avontuur lokt
 2166. — De ontvoerde bruidegom